

BURMESE
CLASSIC
COM

၁၃။ စိန်ပွဲစား သတ်မှု

BURMESE
CLASSIC
.COM

အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြအံ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ ဦးထင်ကျော်နှင့် ကျွန်တော် တွေစု အချိန်ကဖြစ်၍ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့လေပြီ။ အချိန်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီ ၁၀ နှစ် ခန့်ကဖြစ်၏။

“တစ်”

အတော်အတန် မောင်မိုက်သော ညတည ၇ နာရီသာသာခန့် အချိန်လောက်တွင် သမိုင်း ဘူတာနှင့် လေးဖာလုံခန့်ဝေးသော လူသွားလမ်းကလေး တခုပေါ်၌အသက် ၅၀ နီးပါးခန့် လူကြီးတယောက်သည် လက်ဝဲဘက်တွင် သားရေအိတ်တလုံးကို ကိုင်ဆွဲလျက်လက်ျာဘက်လက်ဖြင့် ကျစ်လစ်စွာ လိပ်ထားသောထီးကိုထောက်ကာ လျှောက်သွားလျက်ရှိ၏။

သူလျှောက်သွားသော လမ်းကလေးမှာ မီးရထားသံလမ်းနှင့် ယှဉ်၍ နေသော လမ်းမကြီး ရှိရာသို့ မပေါက်ဘဲ အိမ်တန်းတခု၏ နောက်ဖေးဘက်ရှိ ခြံစီးရိုးများပိတ်နေသည့်နေရာသို့အရောက် တွင် အဆုံးသပ်လျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သို့နှင့်လူကြီးလည် မိမိလမ်းမှားလာကြောင်း သိသဖြင့် လာလမ်းသို့ တဖန်ပြန်၍လှည့်ခဲ့ရပြန်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မိမိပထမဝင်လာခဲ့သောနေရာသို့ပြန်ရောက်သောအခါ ထိုလူကြီးသည် ခြောက် ဘက်သို့သွားသောလမ်းကလေးတခုကိုတွေ့ရသည်နှင့် ထိုလမ်းအတိုင်းလျှောက်သွားပြန်၏။ ဂိုက် ၅၀

ခန့် လျှောက်သွားမိသောအခါ ဘူတာရုံသို့သွားသည့် လမ်းမကြီးဘက်သို့ ပေါက်မည် ထင်ရသော လမ်းကြားကလေးတခုကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် ထိုလမ်းကြားကလေး အတိုင်း လျှောက်သွားပြန်၏။ သို့သော်ဂိုက် ၁၀၀ ခန့်လျှောက်သွား မိသောအခါ ဘူတာရုံမြောက်ဘက်အလံတိုင်မှ မီးရောင်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဤလမ်း မဟုတ်ကြောင်းသိရပြန်၏။

လူကြီးမှာ ရန်ကုန်မြို့ အနောက်ပိုင်း ရွှေတောင်တန်းမှစိန်ပွဲစားဦးဘထွန်းဆိုသူဖြစ်၍အင်းစိန် နယ်တဝိုက်ရှိ သပိင်းကြီးကြွန်းကမာရွတ် စသည့် နေရာများမှ ပိုက်ဆံကြေးငွေနှင့် ပြည့်စုံသော လူကုန်ထံမျှားသံ ၂ လထကြိမ်၊ ၃ လထကြိမ်ခန့် လာရောက်ကာ စိန်ထည်များကို ရောင်းလေ့ရှိသူ ဖြစ်၏။ ထိုနေရာများမှ စိန်ပွဲစားနှင့် ရွှေပွဲစားကလေးများကိုလည်း ပေါင်းသင်းထားပြီးလျှင် ၎င်းတို့အား အချိုးကျကော်မရှင်ပေး၍သော်၎င်း၊ သို့မဟုတ် ပုတ်ပြတ်ပေး၍သော်၎င်း၊ ဝယ်ယူ သူများအား တဆင့်ရောင်းချစေ၏။

ယခု လာရောက်ခြင်းမှာလည်း စိန်တဆင်စာ ဝယ်ယူလိုသည့် ဆိုသော အငြိမ်းစား ဝန်ထောက်ကြီးကဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးမည်ဟု မိတ်ဆွေတဦးကချိန်းဆိုထားသဖြင့်သင့်လျော်သော စိန်ထည်များကို ရောင်းချရန် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးဘထွန်းသည် ထိုည၌ ၈ နာရီ၊ ၉ နာရီကြားတွင် ထိုစင်ဟပ်ပေးသော မိတ်ဆွေပွဲစားနှင့် သမိုင်းဘူတာရုံ၌တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထား ခဲ့၏။

ဦးဘထွန်းသည် သပိင်းရွာကလေးသို့ညနေ ၅ နာရီ မိနစ် ၃၀ ရထားဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ ပြီးလျှင် ဘူတာနှင့် ၄ မာလုံခန့်ဝေးသော မိတ်ဆွေတယောက်အိမ်သို့ဝင်ကာ ထမင်းများ စား သောက်ပြီးနောက် ဘူတာရုံ၌ အချိန်းအချက်ရှိသည်ကိုပင် ထိုမိတ်ဆွေအားအသိပေးဘဲ၊၎င်းအား နှုတ်ဆက်၍ဘူတာရုံဘက်သို့ တယောက်တည်းထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဦးဘထွန်းသည် မိမိလမ်းမှားနေကြောင်း သိသဖြင့် နောက်သို့ပြန်၍လှည့်ခဲ့ရာ လမ်းကြား ကလေးထိပ်သို့ရောက်သောအခါ စက်ဘီးစီးလာသော လူရွယ်တယောက်ကိုတွေ့ရသည်နှင့် ထိုလူရွယ် အား မေးမြန်းရတော့၏။

ရွယ်။ “ဦးက ဘယ်ကို သွားမှာလဲခင်ဗျ”

ကြီး။ “ဘူတာရုံကို သွားမလို့ပါမောင်ရင်၊ သမိုင်းဘူတာကို သွားချင်လို့ပါ”

“ဟာ...ဦးကြီးလမ်းမှားလာပြီ၊ ဒီဘက်ကို လျှောက်ယင် ပိုဝေးသွားမှာပေါ့ဗျ၊ ဒီတော့ ဦးကြီး ဒီလမ်းအတိုင်း နောက်ကို ပြန်သွား၊ အဲဒီလမ်းချိုးဒေါင့်မှာမီးကလေးမှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နဲ့ ဈေးဆိုင်ကလေး တဆိုင်ကိုတွေ့တော့ လက်ဝဲဘက်လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်သွားပေတော့၊ ၁၀အိမ် ၁၅အိမ်လောက် ကျော်မီယင် ကွင်းပြင်ကလေးတခု တွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒီကွင်းပြင်ကို ဖြတ်သွားပြီး သင်္ခမာလမ်းကလေး ရောက်တဲ့အခါ အိမ်မြင်မြင်ကြီးတလုံး ရှိတယ်၊ အဲဒီအိမ်ရှေ့က တည့်တည့် လျှောက်သွားယင် လမ်းမကြီးကို ပေါက်သွားတာဘဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မှတ်မိပြီ မဟုတ်လား ဦးကြီး...”

ကြီး။ “မှတ်မိပါပြီမောင်၊ ဒီလမ်းအတိုင်းပြန်လျှောက်သွား၊ ဈေးဆိုင်ကလေးတွေတဲ့အခါ

လက်ဝဲဘက်လျှောက်သွားပြီး ကွင်းပြင်ကလေးကျော်တော့ အိမ်မြင့်မြင့်ကြီးရှေ့က လျှောက်သွားရမယ်မဟုတ်လား၊ မောင်ပြောတာ အင်မတန်သေချာတာဘဲ”

ရွယ်။ “ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီအတိုင်းပါဘဲ၊ ကဲ...ဦးကြီး သွားပေတော့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်”

လူကြီးသည် နောက်သို့တဖန် ပြန်လှည့်ခဲ့ပြီးနောက် မီးကလေးတလက်လက်ထွန်းထားသည့် ဈေးဆိုင်ကလေး တဆိုင်ကို တွေ့ရသဖြင့် လက်ဝဲဘက်ရှိ မြေလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်သွားလေ၏။ အိမ် ၁၀လုံးခန့် ကျော်မီသောအခါ ကွင်းပြင်တခုသို့ ရောက်လာ၍ ၎င်းကို ဖြတ်ကျော်မီသောအခါ ကတ်ကုပ်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်နေသည့်နေရာတခုသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် မြောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်း၌လည်း အိမ်ခပ်မြင့်မြင့်တဆောင်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

သို့နှင့် သူသည် ထိုအိမ်ရှေ့သို့ ဦးတည်လျှောက်လာခဲ့ရာ အိမ်အနီးသို့ မရောက်မီပင် အိမ်တံခါးပွင့်လာပြီးနောက် အိမ်ထဲမှ လူတယောက် ကျွတ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ အိမ်တွင်းမှ မီးရောင်မှာ အပြင်သို့ အတော်ဝေးဝေး ထိုးထွက်လျက်ရှိလေသည်။ သို့နှင့် သူသည် တနာရီခန့်မျှမျက်စိလည်ခဲ့ရပြီဖြစ်သဖြင့် မိမိယခုလာခဲ့သော လမ်းကိုပင် ကောင်းစွာ စိတ်မချသေးသည့်ဟန်ဖြင့် ထိုသူထံ ထပ်မံမေးမြန်းရန် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ဤလမ်းမှာ ဘူတာသို့ သွားသော လမ်းဟုတ် မဟုတ် မောကြီး ပန်းကြီး မေးမြန်းလိုက်လေသည်။ ပထမသော် လူရွယ်သည် အံ့အားသင့်သကဲ့သို့ဖြစ်သွားကာ လူကြီး၏ ဝတ်စားထားပုံနှင့်တကွ ဟန်ပန် အမူအရာကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက်....

“ဪ... ဦးက ဘူတာရုံကို သွားမလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်၊ ဒါကြောင့် ဒီကသွားယင် ဘူတာကို တည့်တည့်ရောက်သလားလို့ မေးတာပါ၊ ဒါထက် ရေကလေးတပေါက်များ မသောက်ရဘူးလားမောင်”

“ဟာ...သောက်ရပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဒါထက် ဦးကိုကြည့်ရတာ ချွေးတွေကလဲခွဲလို့ အတော်ခရီးပန်းလာတယ်ထင်တယ်”

“ခရီးပန်းဆို မပြောနဲ့တော့ မောင်ရေ.... ဒီ နား တဝိုက် မှာ ချည်း ချာချာလည်ဖြစ်ပြီး မျက်စိလည်နေတာ တနာရီလောက်ရှိသွားပြီကော မောင်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခင်ဗျာ၊ ဦးက တောင်ဘက် လမ်း ကြား ထဲ ဝင်ပြီး လျှောက်သွားနေတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် မောင်၊ နောက်တော့မှ ဘူတာရုံက အလံတိုင်မီးနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးလာတော့မှ ငါလမ်းမှားလာပြီဆိုပြီး ပြန်လှည့်ခဲ့ရတယ်၊ နောက်မှလူတယောက်နဲ့ တွေ့လို့ ဈေးဆိုင်ကလေးရဲ့ လက်ဝဲဘက်လမ်းကလေးအတိုင်း ချိုးပြီးသွားယင် ကွင်းပြင်ကလေးတခု ရောက်လာပြီး အဲဒီက သစ်ပင်အုပ်ကလေးတွေဆီ လျှောက်သွားယင် လမ်းတွေလိမ့်မယ်လို့ပြောလို့ အခု နောက်ဆုံး ဒီရောက်လာတာဘဲမောင်ရေ”

“ရေသောက်ယင် အိမ်ထဲဝင်ပြီး အမောပြေပါအုံးလား ခင်ဗျား...လာပါ လာပါ”

ထိုအချိန်၌ ဦးဘထွန်းမှာ အတော်ပင် မောပန်းနေပြီဖြစ်သည့်ပြင် ရေလည်းငတ်လှပြီဖြစ်သောကြောင့် ထိုလူရွယ်ဖိတ်ခေါ်သည့်အတိုင်း ရေသောက်ယင်း ဆော့မျှအမောအပန်းဖြေရန် ထိုလူရွယ်နှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။

အိမ်မှာ ရှေးဟောင်းပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အိမ်တဆောင် ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းသို့ဝင်မိသောအခါ ညီညာပြန့်ပျံ့သောကြမ်းပျဉ်ပေါ်တွင် တိုင်လွှတ်ကော်တောတချပ်ချင်းထားလျက် မသပ်လွန်း မဟောင်းလွန်းသော စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ဘီရိုတို့မှာလည်း သူ့နေရာနှင့်သူသပ်ယပ်စွာ ရှိနေသည်ကိုမို့နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ မကြာမီပင် လူရွယ်သည် ရေတဖန်ခွက်ကိုလာရောက်ပေးရာ ဦးဘထွန်းသည် ရေတဖန်ခွက်ကို နှစ်ခြိုက်စွာ သောက်လိုက်ပြီးနောက် နဖူးမှချွေးများကို လက်ကိုင်ပုဂံဖြင့်ဆုတ်ကာ ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ နောက်ခံမှီအုံးကို အေးဆေးစွာမှီလျက်ရှိလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာမောင်ရယ်၊ အမောကိုပြေသွားတာဘဲ”

ဦးဘထွန်းသည် လူရွယ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရှုယင်း အိမ်ကြီး၏ အခြေအနေနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တခဏမျှ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။ အိမ်ကြီးမှာ အိမ်ရှေ့ခန်း၊ အိပ်ခန်းနှင့်တူသော ဝဲယာအခန်းနှစ်ခန်း၊ ထို့နောက် ထိုအခန်းနှစ်ခန်းကြားမှ နောက်ဖေးဆောင်ဘက်သို့ဝင်သွားသော စင်္ကြန်လမ်းတခုရှိ၍ နောက်ဖေးဘက်တွင် ထမင်းစားခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းများ ရှိဟန်တူ၏။

အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းကို တရုတ်ကပ်များဖြင့်ကာရံထား၍ စင်္ကြန်လမ်းပေါက်အဝင်ဝကို အပြာရောင် သရက်ထည်ခန်းဆီးကြီးများ တပ်ဆင်ထားလေသည်။ အိမ်ရှင်လူရွယ်မှာ အသက် ၃၀ကျော် ၃၅နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သော မောင်မြဟန်ဆိုသူဖြစ်၍ အရပ်အမောင်း မြင့်မားပြီးလျှင် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိသူ တယောက်ဖြစ်၏။ အပြာအဆိုလည်း ချိုသာ၍ ဟန်အမူအရာနှင့် အနေအထိုင်ကိုအကဲခတ်ခြင်းအားဖြင့် အတော်အတန် အထက်တန်းကျသူ တယောက် ဖြစ်သည်ဟုခန့်မှန်းမိ၏။ ရေသောက်ပြီးနောက် တခဏမျှ အမောဖြေမိသောအခါ ဦးဘထွန်းက...

“ဒီကနေပြီး ဘူတာရုံကို ဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲမောင်”

“မဝေးလှပါဘူး ခင်ဗျာ၊ နှစ်ဖာလုံလောက်ဘဲ ရှိပါမယ်၊ ဒါထက် ဦးက ဘယ်ကို သွားမလို့လဲခင်ဗျ”

“အင်းစိန်ကိုသွားမယ်လို့မောင်ရေ၊ ဒီမှာ အသိတယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံတနဲ့ တိုက်ရိုက် မသွားသေးဘဲ ဒီမှာဆင်းနေရစ်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တောင် ၈ နာရီ မိနစ် ၄၀ ရထားနဲ့ အင်းစိန်ကိုလိုက်မလို့ဘဲ”

“ဟာ...အဆင်သင့်လိုက်လေမောင်၊ ဒီလိုဆို ဦးနဲ့အတူတူ သွားကြရမယ်၊ ဒါထက် အခု ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီလဲမောင်”

“၈ နာရီ ထိုး၍ ၁၀ မိနစ် လိုသေးတယ်ခင်ဗျ”

“ကဲ...ဒီလိုဆို သွားကြစို့လား”

“မိနစ် ၅၀ တောင် လိုပါသေးတယ်ခင်ဗျာ၊ ဘူတာရုံမှာ စောင့်နေရတာ ပျင်းစရာကောင်းလှတယ်၊ ဒီကနေပြီး ၁၀ မိနစ် ၁၅မိနစ် လျှောက်ယင် ရောက်တာဘဲ၊ ဪ...ဒါထက် ဘူတာရုံ

www.burmeseclassic.com

မသွားကြခင် စားစရာ သောက်စရာလေး ကျွန်တော်တို့ နဲ့နဲပါးပါးလုပ်ကြအုံးမှ ချီးသွားကာနီး ဝမ်းဟာလို့မဖြစ်ဘူး”

“နေပါစေမောင်ရယ်၊ ဦးက ရေသောက်ရရင်ဘဲ ကျေနပ်လှပါပြီ”

“မဟုတ်တာခင်ဗျာ၊ ဒီမိမိကိုလာလို့မှ ညွှန်သည်ကိုဝတ်မပြုယင် ဒီမိမိရှင် ဝတ္တရားပျက်တာပ ခင်ဗျာ”

မောင်မြဟန်သည် ဘိမ္မိတလုံးရှိရာသို့ သွားရောက်ကာ ဝီစကိတပုလင်း၊ ဆော်ဒါတပုလင်း နှင့် ဖလံ့ခွက် ၂ လုံးကို လင်ဗန်းတချပ်ပေါ်၌တင်၍ ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဝက်အူချောင်း တပန်းကန်ကို လည်း ယူခဲ့လေသည်။

“ကဲ...ဦး၊ ကျွန်တော်တို့ဘုတာရုံမသွားခင် အမောပြောကလေး လုပ်လိုက်ပါအုံး”

“အို...မောင်ကလဲ အားနာစရာဖြစ်နေမှဘဲ”

“ဘာမှ အားနာစရာမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီမိမိမှာ ဘယ်သူ့မရှိဘူး၊ ကိုယ် မင်း ကိုယ် ချင်း၊ စားချင်တာစား၊ သောက်ချင်တာသောက်၊ သွားချင်ရာသွား၊ ကျွန်တော်က ပျော်ပျော် ပါးပါးနေတဲ့လူပါ”

“ကျွန်တော်က ရေဝန်ခိုးမှာ စာရေးလုပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ယောက်ထဲသမားဆို တော့ ဘာပုဂ္ဂိုလ်စာပေစရာမရှိဘဲ၊ ဓားလိုက် သောက်လိုက်နဲ့ နေထိုင်နိုင်ပါတယ်”

“ဪ...ကောင်းပါတယ် မောင်ရယ်”

မောင်မြဟန်သည် ဖလံ့ခွက်များထဲသို့ ဝီစကိလက်နှစ်လုံးခန့်မှတည့်ပြီးလျှင် သိုဝါနှင့် သင့် လျော်ရုံ ရောစပ်ပေး၏။ ဖလံ့ခွက်တခွက်ကိုလည်း ဦးဘထွန်းရွှေသို့ တိုးပေးလိုက်၏။ ဦးဘထွန်းမှာ ပျက်စီးလွန်မှုန်သဖြင့် ပျက်မှုန်ထူကြီးကို အမြဲဆောင်ထားရသူဖြစ်ရာ မျက်မှန်ကိုဖြုတ်၍ လက် ကိုင်ပုဂံဖြင့် ဖုန်ဖုတ်လိုက်ပြီးနောက် ပြန်၍တပ်လိုက်၏။

ညို့နောက် ခေါင်းပေါင်းခြင်းနှင့် ပုဂံကိုဦးခေါင်းမှဖြုတ်ပြီးလျှင် အနီးရှိအင်္ကျီချိတ်တခု ပေါ်တွင် ခေတ္တချိတ်ထားလိုက်၏။ သားရေအိတ်ကိုလည်း ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်၌တင်ကာ မဲထီး ကို ကုလားထိုင်တွင် ထောင်၍ထားလိုက်လေသည်။ ပြီးသောအခါမှ ဝီစကိကို တကျိုက်မော့ချ လိုက်လေသည်။ ဦးဘထွန်းသည် အတန်ငယ်မျက်နှာခွံသွားပြီးနောက် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သည့်ဟန်ဖြင့် ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်လေသည်။

“ဝက်အူချောင်းကလေး နဲ့နဲမြီးပါအုံးခင်ဗျာ၊ ညနေကမှ အမယ်ကြီးကြော်ထားခဲ့တာပါ၊ ကောင်းပါတယ်”

ဦးဘထွန်းသည် ဝက်အူချောင်းတချောင်းကိုယူ၍ ဝါးစားလိုက်၏။ တပိုင်ခန့်မျှလမ်းလျှောက် ခဲ့ရသဖြင့် ဝမ်းဟာလျက်ရှိသည့်ပြင် ဝီစကိနှင့်လည်း မျှောချရသဖြင့် အပြီးဖြစ်သော ဝက်အူ ချောင်းမှာ ယခင်အခါကထက် ပို၍အရသာရှိသည်ဟု ထင်မိ၏။ မောင်မြဟန်က ဖလံ့ခွက်များကို နောက်ထပ်ဖြည့်စွက်ပြန်လေသည်။

“တော်ပါပြီမောင်...တော်ပါပြီ”

“လုပ်ပါဆုံးခင်ဗျာ၊ လုပ်သာလုပ်ပါ၊ ဘာမှအားနာစရာမရှိပါဘူး၊ ဒါထက် အခုလိုနေဝင် မိုးချုပ်လာခဲ့တာက ဘာကိစ္စအရေးကြီးလို့ခင်ဗျ”

“အရေးကြီးဆို ဝန်ထောက်ဦးမြစ်ပေါ့ဗျာ၊ သူ့သမီးကလေးအတွက် ကြယ်သီးတစ်အရေး တကြီးလို့ချင်တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ရဲ့ပွဲစားကိုပြောလို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်လာခဲ့ရတယ်”

“နေခင်းနေလည် လာရောပ ခင်ဗျာ”

“အလုပ်ကလဲ ညနေမှအားတော့ ညနေစောင်းမှဘဲ အချိန်ရတော့တာဘဲ မောင်ရေ”

အငြိမ်းစားဝန်ထောက်ကြီး ဦးမြစ်ဟု နာမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ၎င်းမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်ပြည့်စုံသူတယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် လက်ဝတ်လက်စားများကိုလည်း သားသမီးများ အတွက်ရက်ရောစွာ ဝယ်ခြိမ်းပေးကမ်းလေ့ရှိကြောင်း မောင်မြဟန် အတတ်သိလိုက်၏။

စိန်ကုန်သည်နှင့် ပွဲစားကြီးဖြစ်သူ ဦးဘထွန်းမှာ အတန်ငယ်ဟောင်းနှမ်းသော အဝတ် အစားများကို ဝတ်ထားသော်လည်း ၎င်း၏အတွင်းအင်္ကျီ အိတ်ထဲတွင် အနည်းဆုံး စိန်ကြယ်သီး ၃-၄ စုံမျှပါရှိပေလိမ့်မည်။ အခြား စိန်ဘယက်၊ စိန်လက်ကောက်များလည်း ပါကောင်းပါမည်။ ဤသို့ဆိုက ဦးဘထွန်းသည် တသောင်းဘိုးထက်မနည်း စိန်ထည် ရွှေထည်များ မျှမျှပါမည်။ ငွေတသောင်းဆိုသည်မှာ လူတယောက်အတွက် အသက်ပေးဝမ်းကျောင်းပြုရန် လုံလောက်သော အထောက်အကူမဟုတ်ပါလော၊ မိမိအိမ်တွင်းသို့ မမြော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသည့် အခွင့်ကောင်းတခု ကို ရမိအောင်လုပ်လျှင် မကောင်းပါလောဟူသော အတွေးသည် မောင်မြဟန်၏ ဦးနှောက်အတွင်း သို့ တခုပြီးတခုဆက်တိုက်ဝင်ရောက်လာ၏။ မိမိယခင်က ပြုလုပ်ခဲ့ဘူးသည့် ဒုစရိုက်များကိုလည်း ပြန်၍ သတိရလာမိ၏။ ထို့နောက် ဖလံ့ခွက်ထဲတွင် ကျန်ရှိသည့် ဝိစင်ကို တစက်မကျန်နောက်ဆုံး မော့၍သောက်လိုက်ပြီးနောက်....

“အင်း....လုယူတာကတော့ လွယ်ပါတယ်။ နှိုပေမဲ့ လူရဲ့နဲ့ ကိစ္စမပြီးသေးဘူး၊ လုရင်ပေါ်တာ ချည်းဘဲ၊ ဒီတော့မလုပ်ယင်နေရော၊ လုပ်ယင် တခါထဲကိစ္စတုံးလုပ်မှပြန်မယ်”

....ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ကာ၊ ဦးဘထွန်းမျက်နှာကို စိုက်၍ကြည့်နေမိ၏။

ပြုတင်းပေါက်တခုမှ အေးမြသော လေကလေးသည် တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ မောင်မြဟန်သည် ပြုတင်းပေါက်ကိုပိတ်ရန် နေရာမှထ၍သွားလေရာ အိမ်ကြီး၏အပြင်တွင် မှောင်အတိကျလျက်ရှိသော လောကဓာတ်ကြီးကို ခေတ္တမျှစိုက်၍ကြည့်နေမိ၏။

ဦးဘထွန်း၏ အတွင်းအင်္ကျီအိတ်ထဲ၌ စိန်ထည်ရွှေထည်တသောင်းဘိုးခန့် ပါရှိသည်ကိုသိရခြင်း၊ မိမိအိမ်၌ လူတယောက်မျှမရှိခြင်း၊ အိမ်နီးနားချင်းများမှာ ခရီးဝေးသွားနေကြခြင်း၊ အနီးဆုံးသောအိမ်သည်ပင် အတော်လွန်း၍ လူသွားလူလာလမ်းမှာလည်း အတော်ပင်ဝေး၍နေခြင်း၊ အချိန်ကောင်းရခြင်း စသည်အချက်အလက်တို့သည် လောဘကြီးသော မောင်မြဟန်၏စိတ်ကို အမျိုးမျိုးနှိုးဆွသွေးဆောင်လျက်ရှိကုန်၏။

“လုပ်ဖို့တော့ မကြောက်လှပါဘူး၊ နှိုပေမဲ့ အလောင်းကိုဖျောက်ဖျက်ဖို့ ကိစ္စမျိုးမှာ အခက်ဆုံးဘဲ”

...ဟု တွေးကာ မောင်အတိဖြစ်၍ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသောညဉ့်ကို ပြုတမ်းပေါ်၌နေ၍ ကြည့်ကာ အတန်ကြာစဉ်းစားတွေ့လျက်ရှိလေသည်။

ထိုခဏ၌ ဘူတာရုံဘက်ဆီမှ အတန်ကြာဆွဲ၍မုတ်လိုက်သော မီးရထားဥဩသံတခုကို ကြားရလေရာ မောင်မြဟန်သည် အလိုလိုဖျပ်ကန်လန့်၍သွားမိလေ၏။

ဦးဘထွန်းသည် ဇီဝေကို တပြည်းပြည်းခေါ်နှင့်သောက်နေရာမှ နတ်များနှိုးထော်ဘိသကဲ့သို့ မောင်မြဟန် အိမ်မှ လျင်မြန်စွာထွက်ကာ ဘူတာရုံသို့သွားလိုသောစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာသကဲ့သို့ နေရာမှရုတ်တရက်ထ၍...

“ဘူတာကို ဒီကနေပြီး အတော်ကြာသွားရလိမ့်မယ်နော်”

“ပသွားရပါဘူးခင်ဗျာ၊ အလွန်ဆုံး ၁၀ မိနစ်ပါပဲ”

“မောင်နာရီ မှန်ခဲ့ နော်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီကနေ့ဘဲ သေပေးပြီး အချိန်ကိုက်ထားပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ပဲ သွားကြဖို့ လားမောင်၊ နေပါအုံး၊ အခုတင်ကမ္ဘတ်ဘာ ဘာရထားလဲ”

“ကုန်ရထားခင်ဗျာ၊ လော်ကယ်က ၁၁ နာရီအထိ ရနိုင်ပါတယ်၊ ဒီအတွက် ကျန်တော် တာဝန်ကားပါ၊ ဘူတာမှာ အလဟဿအချိန်ကုန်ခံပြီး စောင့်နေရတာ ကျွန်တော်အမုန်းဆုံးပဲ၊ လုပ်လိုက်ပါအုံးခင်ဗျာ တခုကလောက်”

မောင်မြဟန်မှာ အလုပ်အကိုင်ဟူ၍ ပြောပလောက်အောင်မရှိသော်လည်း မြင်းလောင်းခြင်း နှင့် ပဲရိုက်ခြင်းအတတ်တွင် အလွန်ကျင်လည်သူကယောက်ဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင် ငွေကြေးအမြောက် အမြားလောင်းကစားခြင်းမပြုနိုင်စေကာမူ လူကုတ် ကြေးရေဘတ်များဆံသို့ချဉ်းကပ်ကာ နိုင်မြင်း များကို တစ်ပေးနိုင်ခြင်း၊ တဖက်မှသတင်းစကားကို အခြားတဖက်သို့ပို့၍ ငွေကြေးရရှိခြင်း၊ ဥပဒေမလွှတ်သည့်ပစ္စည်းများကိုဝယ်ယူရာတွင်၎င်း၊ ရောင်းချရာတွင်၎င်း၊ နှစ်ဖက်စလုံးမှ ခေါင်းပို ခြတ်ကာ အကြေးငွေရရှိခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ဝတ်ကျောင်းစားလှများကိုဝတ်ကာ အတော်အတန် ခန့်ညားသပ်ရပ်စွာနေထိုင်နိုင်ခဲ့၏။

မောင်မြဟန်နေသောအိမ်ကြီးမှာ ၎င်း၏အဖိုးဘက်မှ အခမူရလိုက်သောအိမ်ဟောင်းကြီး ဖြစ်၍ ထမင်းချက်မိန်းမကြီးတယောက်ကို လခဖြင့် ငှားရမ်းထားပြီးလျှင် တယောက်ယဲ နေထိုင် ခဲ့၏။ မောင်မြဟန်၏အလုပ်မှာ နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက် အဝတ်အစားခန့်ညား သိုက်မြိုက် စွာဖြင့် ရန်ကုန်သို့နေ့စဉ်သွားရောက်ကာ မိမိနှင့်အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေသင်္ဂဟများထံမှ ငွေကြေး ရသမျှကြောင်း လမ်းပေါ်ရှာခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အကယ်၍လုံးလုံးခဲခဲ့ရရန် ပိုင်လောက်သည့် အချက် တခုကတွေ့လျှင်လည်း လိုအချက်နောက်သို့ စူးစူးစိုက်စိုက်လိုက်ကာ အောင်မြင်သည်အထိကြိုးပမ်း တတ်သော ငဲ့သတ္တိရှိသူတယောက်လည်းဖြစ်လေသည်။

မောင်မြဟန်မှာ အရပ် ၅ ပေ၊ ဂသက်မဝန်မြင့်ပြီးလျှင် ငယ်စဉ်ကဘော်လုံးကန်ခြင်း၊ ကောင်း ခြင်း၊ လှေလှော်ခြင်းစသည့် အားကစားများကို လေ့ကျင့်ခဲ့ဘူးသည့် အတိုင်း ခွန်အားဗဟုနှင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင် ကျစ်လစ်တောင့်တင်း၍ ဖြောင့်စင်းသောကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါ်ရှိသမျှဖြစ်၏။ မျက်နှာ သနားကမားနှင့် အသားမမြူမညိုမြိုပြီးလျှင် အာဝဇွန်းရွှင်၍ လူတဖက်သားခင်မင်အောင် ပြော

တတ်သတယောက်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စများ၌၎င်း၊ ရွတ်ထွေးသော ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းဆွဲ၎င်း၊ မောင်မြတ်ဟန်ငင်၍ ပြောလိုက်လျှင် နှစ်ဖက်စလုံး သဘောကျကာ အေးအေး သာသာပြေငြိမ်း၍ သွားတတ်လေသည်။

မောင်မြတ်ဟန်သည် ဦးဘထွန်းအသက်သောက်၍နေစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါးကို အတွင်းမှနေ၍ အသံမကြားအောင် အမှတ်မဲ့သောခတ်၍ ပိတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်ကုလားထိုင်ခုံရာသို့ ပြန်၍ လာခဲ့ပြီးလျှင် ဦးဘထွန်းအား စကားပြောမည်ပြုရာ လူတို့မည်သည်မကောင်းသောအမှုတစ်ခုကို ပြောခိုင်း၍၎င်း၊ ပြု၍ပြီးသည့်နောက် မရှေးမနှောင်းအချိန်၌၎င်း၊ မည်သည့်အရာကို မြင်သည်မသိ၊ မည်သည့်စကားကို ပြောမည်မသိ၊ ဂယောင်ခြောက်ချားတုန်တုန်ယင်ယင် ပြစ်တတ်သည့်အတိုင်း ဝက်အူချောင်းကြီးဟု အမှတ်တမဲ့ယောင်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာပြောတယ်မောင်”

“အော်... ဝက်အူချောင်း စားပါအုံးလို့ ပြောတာပါ။ နာရီမှန်ပါကယ်ခင်ဗျာ၊ အချိန်လဲ စော ပါသေးတယ်၊ ပြီးတော့မှ အေးအေးဆေးဆေးသွားကြတာပေါ့”

....ဟု ခပ်လေးလေးတလုံးချင်းမျှ ပြောလိုက်သော်လည်း ၎င်း၏အသံမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ရှိ လှ၏။ ထို့နောက် မောင်မြတ်ဟန်လည်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဆက်၍ထိုင်နေကာထပ်၍ စကား မှားဦးမည့်စိုးသဖြင့် နေရာမှထလေ၏။ ထို့နောက်မိမိပြုလုပ်မည့်အမှုကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိပြန်၏။

“မလုပ်တော့ပါဘူးလေ၊ ဘာဟုတ်သိသဲ ဆေးဆေးဆေးဆေးသွားပါတော့မယ်လေ”

....ဟု စိတ်ထဲကအောက်ပေ့မိ၏။ သို့သော် မိမိမှာယခုအခါငွေရေးကြေးရေး ကြပ်တည်း၍ နေသည့်အကြောင်းများကို၎င်း၊ ယခုကဲ့သို့ တသောင်းနီးပါးမျှသော ပစ္စည်းများကိုလွယ်လွယ်ကူကူ နှင့် ရနိုင်ရန် အခွင့်အရေး ကြုံကြိုက်သာသည်ကို၎င်း၊ စဉ်းစားမိပြန်သောအခါ ဒုစရိုက် စိတ်များ ပြန်၍ ပေါ်လာပြီးလျှင် ယခုကဲ့သို့ တွေ့ရမည့်အခွင့်အရေးကိုလက်မလွှတ်စေဘဲကောင်းကောင်းကြီး အသုံးချတော့မည်ဟု နောက်ဆုံးစိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်တော့၏။ သို့နှင့်မောင်မြတ်ဟန်လည်းသတိကို မြဲစွာထားလျက်....

“ကျွန်တော် အဝတ်အစားကလေးများ လဲလိုက်ပါရစေအုံးခင်ဗျာ”

....ဟု ပြောကာ နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။

နောက်ဖေးခန်းသို့ရောက်၍ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးဘထွန်းသည် မိမိအား ကျောခိုင်း၍ စီးကရက်တလိပ်ကိုဖြန့်ချက်စွာ သောက်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ မောင်မြတ်ဟန် သည် အိပ်ရာကိုချွတ်ပြီးလျှင် အကြံတခုရသည်နှင့်ဦးဘထွန်းရှိရာသို့ မီးဖိုဘက်မှခြေသံ မကြားအောင် တဖြည်းဖြည်းလှည့်လေ၏။ ထိုအခါ၎င်း၏မျက်နှာမှာ တမျိုးပြောင်းကာ ဒေါသကြီးသော ကျား တကောင်ကဲ့သို့ အသက်ကိုလည်း ပြင်းစွာရှူမျှက်လျက်ရှိလေ၏။

ဤကဲ့သို့ အိပ်ရာချွတ်ပြီးနောက် ခြေအိတ်ဝတ်၍ထားသော ခြေဖြင့် အသံ မကြားအောင် ဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်၍လာရာ ဦးဘထွန်းထိုင်နေသောကုလားထိုင်နှင့် ၂ပေ ၃ပေခန့်မျှ ဝေးသော နေရာသို့ရောက်လေ၏။ သို့သော် ဦးဘထွန်းသည် နောက်သို့ အနည်းငယ်မျှ ပြန်၍လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှိနေခဲ့လေသည်။

ဤမျှလောက် နီးကပ်၍ လာသောအခါ တူသော်၎င်း၊ သံတုတ် ကောင်းကင်၌ မရနိုင်ခဲ့သော် ကျောက်ခဲကြီးတလုံးကို အသုံးပြုလျှင်သော်မူ တခါတည်း ကိစ္စ တုံး နှိပ် အမည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့သော် ထိုအချိန်၌ ပောင်မြတ်ဟန်၏ လက်ကွင်း လက်နက်ဟူ၍ တစ်စုံတရာ မပါလာချေ။ ဦးဘထွန်း၏အသက်သည် ကိုဏ်းချိန်၌ အပ်ဖျားပေါ်တွင် တင် ၍ ထား အပ် သော မှန်ညှင်းစေ့ ကဲ့သို့ပင်မာ တူလှပေ၏။

မောင်မြတ်ဟန်သည် ခြေသံမကြားအောင် နောက်သို့ ပြန်၍လှည့်လာခဲ့ပြီးလျှင် လက်နက် တခုကိုရှာဖွေရက်ရှိရာ နောက်ဆုံးတွင် အရှည်တထောင်ခန့်ရှည်၍ ခြောက်မူးလုံးခန့်ရှိ လေးမြော် သံချောင်းတချောင်းကို အနှော်သင့် ကျေရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်မြတ်ဟန်သည် လေးမြော်သံချောင်းကြီးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အသံများစွာ မြေညီစေသဲ လူတယောက်၏ ဝိညာဉ်ကို ဖြုတ်ခိုင်ရန် အားတားလောက်သော လက်နက်ကြီးကို ကိုင်ကာ လက်ထဲတွင် ချိန်ဆလျက်ရှိနေလေ၏။ သို့ရှိစဉ် မောင်မြတ်ဟန်၏မျှားများမှာ ကြမ်းပေါ်သို့ ပျော့နေကျလှမတတ်တဆတ် ဆတ် တုန် လျက် ရှိ၏။ သို့သော် သူသည် ရဲရင့်သောစိတ်များကို တတ်နိုင်သမျှ စုဆောင်းကာ ခြေသံမကြားအောင် ကြောင်တကောင်၏ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် တလှမ်း ဝှင်းလာခဲ့ပြန်ရာ ဦးဘထွန်းထိုင်သော ကုလားထိုင်နှင့် ခြေကလှမ်း သာသာမျှသာဝေးသောနေရာသို့ ထောက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ဦးဘထွန်း၏ အသက်မှာ သေမင်းနှင့် ဆံချည်တမြှင့်မျှသာ ဝေးတော့၏။ ထို့နောက် မောင်မြတ်ဟန်သည် ဦးဘထွန်း၏ ထိပ်လယ်တည့်တည့်သို့ ကောင်းစွာ ချိန်ခွယ်ပြီးလျှင် သံတုတ်ကို နောက်သို့လွှဲ၍ အားယူကာ တချက်တည်းရိုက်ချလိုက်တော့၏။ သို့သော် ဦးဘထွန်းသည် လေထဲတွင် 'ဝိ'ကနဲ မြည်၍ သွား သော အ သံ ကို ရုတ်တရက် နောက်ဆီမှ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လျင်မြန်စွာ ပြန်၍လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဖုတ်ချက်သည် မောင်မြတ်ဟန်မှန်းသောနေရာသို့ ကောင်းစွာ မထောက်သဲ အဟန်ငယ် အပျိန်ပျက်ကာ လက်ချိန်လွဲ၍ထိလေ၏။

ဦးဘထွန်းသည် ဂမ္ဘေးရှူးထိုးထကာ ကချက်မျှ ပြင်းစွာအော်ပြီးနောက် မောင်မြတ်ဟန်၏ လက်ကို ဖမ်းလိုက်၏။ ထိုအခါ နှစ်ယောက်သားသည် မတ်တတ်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လဲကျကာ ဆွေးလုံးသတ်ပတ်လျက်ရှိကြကုန်၏။

လောဘရမက်အတွက် အသက်တချောင်းကို ရက်စက် စွာ သက်ဝံ့သော လူတယောက်နှင့် သေနတ်ကိမ္မန်ပြီးသောကျားကဲ့သို့ သေရာခံသဲသဲ လူတယောက်တို့သည် မည်မျှလောက် ပြင်းထန်စွာ အသက်ကိုလု၍ သတ်ပတ်ကြသည်ကိုကား အထူးချွန်လွင် ဝေးသားဖော်ပြရန်မလိုတော့ပေ။ ကုလား ထိုင်နှင့် စားပွဲများသည် ဂျမ်းထိုး မှောက် ခုန် လဲ ကျ သွား ပြီး နောက် ဖန်ခွက်များသည်လည်း ကဲ့ရဲ့လွင်စင်၍သွားတော့၏။

ဦးဘထွန်း၏မျက်မှန်မှာ သတ်ပတ်၍ နေသော လူနှစ်ယောက်၏ ခြေ ပျား အောက်တွင် စိမ့်ညက်ညက်ကြေလျက်ရှိ၏။ ပြင်းထန်သောဖက်ရာကို ရမျိုးပြီးဖြစ်သော ဦးဘထွန်းသည် သုံးကြိမ် တိုင်တိုင် ပြင်းစွာအော်ဟစ်ရှာလေ၏။ သို့သော် တကြိမ်တက်တကြိမ် အားနည်း၍လာရှာတော့၏။

တယောက်သောသူသည် အခြားတယောက်၏ ကိုယ်ကို မိလောက်သော နေရာများ၌ မလွတ်ဘဲ တတ်အားသမ္ပူ ဖျစ်ညစ် ကိုးသတ်လျက်ရှိလေရာ မောင်မြတ်ဟန်လည်း နောက်ဆုံး၌ မိမိကိုယ်တိုင်ရှိသမျှသော နှုတ်အားတို့ကိုသိမ်းကြုံးဖျစ်ညစ်ကာ ဦးတဆွန်း၏ကိုယ်ပေါ်သို့ အတင်း ဖိနှိပ် တက်စီးလျက် နောက်ကျကြိမ် ထပ်၍အော်မည်ပြုသော် ပါးစပ်တွင်းသို့ စားပွဲခင်း အဝတ်၏ ထောင့်ငွန်းတစ်ခု အတင်းထိုးသွင်းလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ၌ကား ဦးသတန်း၏ မျက်လုံးများသည် ပေါက်၍ထွက်လုမတတ် တဖြည်းဖြည်း ပြူး၍လာပြီးလျှင် နှင်မိနစ်ခန့်မျှအတွင်း၌ပင် ကြမ်းပေါ်သို့ ပြောခွေ၍ ကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါမှ မောင်မြတ်ဟန်သည် လက်လွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်၌ထိုင်ကာ အမောပြေသင်း နဖူးမှ ချွေးပေါက်ကြီးများ ကို သုတ်လျက်ရှိလေသည်။ ဤကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသောသတ်ဖြတ်မှုကြီးမှာ ၃-၄မိနစ်အတွင်းပင်ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ တိုင်ကပ်နာရီကြီးကို ကြည့်သောအခါ ၈ နာရီထိုးရန် တစ်နစ်သာလိုတော့၏။

ထိုအချိန်၌ကား မောင်မြတ်ဟန်၏ဦးနှောက်များ ယခင်ကလောက် ဆူပူက်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ အတန်ငယ်ဘေးငြိမ်းစပြုလာခဲ့လေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ လော်ကယ်မီးရထားအချိန်စာရင်းကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ကြည့်လေရာ ၈ နာရီ ၂၁ မိနစ်တွင် ထွက်သော ရထားတစင်းနှင့် ၈ နာရီ ၅၀ မိနစ်တွင် ရထားတစင်းမျှသေးကြောင်း တွေ့ရ၏။

ပထမ ရထားမှာ ထွက်ရန်အချိန် ၂၂ မိနစ်သာ လိုတော့သဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မှီနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ဒုတိယရထားပင်လျှင် ထွက်ရန် ၈ နာရီလောက်သာအချိန်လိုတော့သည်နှင့် ဘူတာရုံသို့ သွားရန်အတွက် အချိန်၅၀ မိနစ်ကိုနှုတ်သော် ၅၅ မိနစ်ခန့်သာ ဤအလောင်းကြီးနှင့်တကွ အိမ်ထဲတွင် ခြေရာ လက်ရာများကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် အချိန်ကျန်တော့၏။

မောင်မြတ်ဟန်မှာ အခြားသော လူဆိုးများကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆမလုပ်တတ်ဘဲ သေချာသူ တယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိ၏ ဦးနှောက်ကို ကြည်လင် သည်ထက်ကြည် လင်စွာ ထားရှိ၍ အလုပ်ကို လုပ်စပြုလေ၏။ မိမိစိုးရိမ်သောအရာတစ်ခုမှာ ဦးတဆွန်း အော်ဟစ်ခဲ့သောအသံများကို အိတ်ငြိမ်သော ည၌ လည်း ဖြစ်သဖြင့် တစုံတယောက်က ကြား၍ သွားလေမည်လော ဟူ၍သာ တွေးတောပူပန်ပုံခြင်းဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် ဤကိစ္စကြီးသည် အေးဆေးစွာအတမြောက်တော့မည်ဟု ကောင်းစွာယုံကြည်လာသည်။

မောင်မြတ်ဟန်သည် နဖူးမှ ချွေးများကိုသုတ်ပြီးနောက် အလောင်း၏ အတွင်းရှုပ်အကျီ အိတ်ထဲသို့ စမ်းသပ်ကြည့်ရာ မာ၍လေးလံသော သားရေအိတ် ခပ်ဟောင်းဟောင်းလေးတခုကို တွေ့ရ၏။ ၎င်း၏အတွင်း၌ကား မိန့်ကြယ်သီး ၄ စုံ၊ စိန်နားကပ်၂ခု၊ စိန်လည်တံတန်းမြွေကပ်စပ် ၃ ကွင်းနှင့် တကွ တလုံးလျှင် တရုတ်ကျော်ကျော်ခန့် ရှိ၍ အရည်ကောင်းလှသော စိန်၅ လုံးကို တွေ့ရလေရာ ထိုပစ္စည်းများမှာ မိမိခန့်မှန်းသည်ထက်ပင် ပို၍ အဖိုးထိုက်တန်ကြောင်း တွေ့ရှိရ သဖြင့် ငိုနိုးညည်းများပါသော သားရေအိတ်ကို မိမိအကျီအိတ် အတွင်းအိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်လေ၏။

စားပွဲပေါ်တွင်၎င်း၊ ကြမ်းပြင်၌ ခင်းထားသော ကော်ဇောပေါ်၌၎င်း သွေးစက်များ မျှီသဖြင့် မောင်မြတ်ဟန်သည် နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းမှရေတခွက်နှင့် ဘိနပ်တိုက်သော ဝက်မွန်သီး

တစ်ခါတည်းကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဝိဝိဇ္ဇာညီလက်သည်ပွတ်တိုက်၏။ စားပွဲဝင်း၌သာမဟုတ်။ စားပွဲပေါ်၌ ပွတ်တိုက်ရန်ကိုလည်း မောင်မြတ်ဟန်သည် မမေ့ချေ။ ထို့နောက် ခြောက်သောအခင်းတစ်ခုနှင့် ပွတ်တိုက်ပြန်၏။

နောက်ထပ် ကျွေးထွက်မည် စိုးသဖြင့် မောင်မြတ်ဟန်သည် ဦးဘထွန်း၏အလောင်းကို ခေါင်းဝင်းကလံမှ ပူးပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကောက်၌ ကျွေးထွက်တချပ်ကို ခင်းထားလိုက်၏။ ကုလားထိုင်ဖျားကို ပြန်၍ကောင်ပြီးလျှင် စားပွဲဝင်းကိုလည်း နေသားတကျပြန်၍ခင်း၏။ မှန်မပါသော မျက်မှန်ကိုင်ကို ဝါးပွဲပေါ်၌တင်ထားပြီးနောက် သတ်ပုတ်ဆုတင် နှင်းမိ၍ ပြားနေသော မီးကရက်တိုက်လေးကိုပင် သေချာစွာကောက်၍ အမှိုက်တောင်းထဲသို့ထည့်လိုက်၏။

ဖန်လွက်ကဲ့သို့ ပုလင်းကဲ့သို့အဆုတ်များကို မောင်မြတ်ဟန်သည် တိမြက်စည်း တချောင်းဖြင့် သေချာစွာ စုစည်းပြီးသော် မျက်မှန်ပုတ်ကပ်ဟန်တူသော မှန်ကဲ့မှန်စများကို စက္ကူတချပ်နှင့် တခြားသီးခြားထုတ်ပြီးနောက် ပုလင်းကဲ့နှင့် ဖန်ခွက်ကဲ့များကိုမူ အမှိုက်ထည့်သောခွက် (သံပုံး) ထဲသို့ သေချာစွာထည့်လေ၏။ ထို့နောက် ဘိနပ်ကို ကပ္ပာကရုစီး၍ အမှိုက်ထည့်သော ခွက်ကို နောက်ဖေးမီးဖိုခန်း၏ တောင့်တခွံ လုံခြုံစွာလွှား၍ ထား၏။

ဤကဲ့သို့အမိန့်တိုင်းတွင် နေသားတကျရှိစေပြီးနောက်ဦးဘထွန်း၏အလောင်းကိုစွန့်ပစ်ရန်သာ မိတော့၏။ သို့ဖြစ်၍မောင်မြတ်ဟန်သည် အိတ်ထဲမှမောင်းချစားကို ထုတ်ပြီးလျှင် ကြိုးနေတခုမှ ကြိုးတချောင်းထုတ်၍ ဦးဘထွန်း၏သားရေအိတ်ကို ဖဲထိုးနှင့်ရေ၍ချည်နှောင်လေ၏။ မျက်မှန်ကဲ့များထုတ်၍ထားသောစက္ကူထုတ်နှင့် မျက်မှန်ကိုယူပြီးလျှင် မိမိ၏အိတ်ထဲသို့ထည့်ပြန်၏။

ထို့နောက် အလောင်းကိုသာယူရန်မိတော့၏။ မောင်မြတ်ဟန်မှာ အရပ် ၅ ပေ ၈ လက်မ ဖြင့်ပြီးလျှင် တောင့်တင်းသန်မာသောအားကစားသမားတယောက်ဖြစ်၍ ကြုံလှီသောဦးဘထွန်း၏ အလောင်းကို ကျောပိုး၍သွားရန် ဝန်လေးမည်မဟုတ်ပေ။ ဦးဘထွန်း၏အလောင်းကိုကျောချင်း ကပ်၍ ထုပ်ပိုးလိုက်ပေ။ ထို့နောက် ထီးနှင့်သားရေအိတ်ကိုပါ ယူခဲ့ပြီးလျှင် နောက်ဖေးခြံ တံခါးပေါက်မှထွက်ခဲ့၏။

ဤသို့ပြု၍ လူသေ၏အလောင်းကို ကျောပိုးကာ လက်ထပ်ကပ်တွင်လည်း သားရေအိတ်နှင့် ဖဲထိုးကိုကိုင်ကာလျှင် တခါတခါတွင် မိမိကိုယ်တိုင်ယိုင်လဲ၍မသွားအရန် အတောင်ပင်ဂရုစိုက်၍ သွားရ၏။ ထို့ပြင်သင်္ကေသတ္တဝါများ သေဆုံးသည့်အခါများတွင် နဂါးဂိုဏ်းဝံ့ အလေးချိန်ထက် ပိုမိုလေးလံတတ်သည့်အတိုင်း မိမိကျောပေါ်မှအလောင်းမှာ မိမိထင်သည်ထက် ပို၍ လေးလံလာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထို့ပြင် လက်ကိုင်တွင်လည်း သားရေအိတ်နှင့်ထီးကို ဆုပ်ကိုင်လာရသဖြင့် မောင်မြတ်ဟန်မှာ ခွန်အားဗလနှင့်ပြည့်စုံသူဖြစ်သော်လည်း ထိုမှ ဤမှ ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေ၏။

ထို့ညဉ့်မှာမှောင်မိုက်သောညဉ့်တညဉ့်ဖြစ်သည့်ပြင်မောင်မြတ်ဟန်နေထိုင်သောအိမ်မှာ ရွာအစွန်ကျ၍ လာရသည့်လမ်းရှာလည်း နောက်ဖေးလမ်းဖြစ်သဖြင့် လမ်းတင်လူစလွန်ဟူ၍ မတွေ့ရချေ။ ဤသို့ဖြင့် ဂိုဏ်းပင်နှင့် မြက်ပင်များပေါက်သော ကွက်လပ်များကိုဖြတ်ကာ ဂိုက် ၃၀၀ကျော်ကျော်မျှ သွားမိသောအခါ မီးရထားသံလမ်းများကို နံဘေးမှ ကာရံထားသည့် သံကြိုးတန်းများရှိ

သောနေရာတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါမှ မောင်မြတ်ဟန်သည် မိမိ ကျောပေါ်မှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဝန်ထုပ်ကြီးကိုကိုင်ပင်များထူထပ်သည့်နေရာတစ်နေရာ တွင် ချလိုက်နိုင်တော့၏။

တအာမျှကြာသောအခါ အတော်ဝေးဝေးမှမှတ်လိုက်သောမီးရထား ဥဩသံတသံကိုကြား လိုက်ရလေရာ မိမိအားအချိန်မကြာခဏစေရန် သတိပေး နိုးဆော်သကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ သို့နှင့် အလောင်းကိုပွေ့လိုကာ သင်္ကြားတန်းများကို ခဲယဉ်းစွာ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးလျှင် မောင်မြတ်ဟန် သည် ဦးဘထွန်း၏အလောင်းကို မီးရထားသံလမ်းပေါ်သို့ ချထားပြီးနောက် သားရေအိတ်နှင့် ဖဲထိုးကိတ်တို့ရှိချည်ထားသော ကြိုးကွင်းကိုဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက်ထိုပစ္စည်းများကိုအလောင်း နံဘေး၌ အုပ်စုချထားပြီးလျှင် မှန်မပါသော ဦးဘထွန်း၏မျက်မှန်ကို ဦးခေါင်းအနီး၌ချထား၏။ အိတ်ထဲတွင် ကြွေဖြင့် ထုပ်၍ယူခဲ့သော မျက်မှန်အကွဲအစများကိုလည်း မျက်မှန်ကိုင်အနီး၌ဖြန့်ကြဲ ထားလိုက်လေသည်။

ဤသို့လုပ်ကိုင်ပြီးသည့်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ရထားတစင်းသည် အင်းဝိန်ဘက်မှ လျင်မြန် စွာခုတ်ပေးသောလမ်းသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာပြီဖြစ်သဖြင့်မောင်မြတ်ဟန် မှာ စက်ခေါင်းမှ ဆပ်ချိုလိုက် မီးရောင်ကို အနိုင်နိုင်လွတ်အောင်ရှောင်ခဲ့ရ၏။

သင်္ကြားတန်းများ၏ အပြင်သို့ရောက်သည့်နှင့်တပြိုင်နက် အလောင်းကို မီးရထားကြိတ်သွား ကြောင်း ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်လိုသေးသဖြင့် ခေတ္တမျှစောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ သို့သော် မီးရထားသည် အလောင်းတင်ထားသည့်နေရာသို့မရောက်မီ ဝါး ၃ ရိုက်ခန့်အကွာမှပင် ရုတ်တရက် ဘရိတ်အပ်၍ အရှိန်သပ်လိုက်သည်ကိုမြင်ရသဖြင့် မိမိအကြံပေါ်တော့မည်ဟု အကြောက်ကြီး ကြောက်ကာ အိမ်ဘက်သို့ပြန်၍ ပြေးလေတော့၏။

ဝါး ၄-၅ ရိုက်ခန့်ပြေးမိသောအချိန်တွင် မီးရထားမှာ ဘူတာဘက်သို့ ဆက်လက်ခုတ်မောင်း မသွားဘဲ အလောင်းတင်ထားခဲ့သည့် နေရာအလွန်လောက်တွင် ရထားရပ်သွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရ လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ကုန်ရထားရပ်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် မောင်မြတ်ဟန်သည် မိမိ၏အကြံပေါ်လေပြီ ဟု အသက်ကိုမျှပြီးစွာ မရှူရှိုက်ဝံ့ဘဲ မိမိလာခဲ့သောလမ်းအတိုင်း အိမ်သို့အရောက် လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားပြီးလျှင် ခြံတံခါးခမ္မဝင်၍ တံခါးကိုပြန်၌ပိတ်ခဲ့ပြီးသော် အိမ်ဘုန်းသို့နောက်ဖေးဘက်မှ လှည့်ဝင်ခဲ့၏။ အိမ်ထဲသို့ ရောက်သည့်နှင့်တပြိုင်နက် အတွင်းမှနေ၍ တံခါးကိုကန့်လန့်ထိုးကာ မင်းတုံးချလိုက်လေသည်။

အိမ်တွင်းသို့ရောက်သောအခါ၌ကား ဗီးကင်းခန့်မျှရှိသော ချွေးလုံးကြီးများသည် နဖူးမှ ကျလျက်ရှိလေ၏။ သံလမ်းပေါ်တွင် မိမိတင်ထားခဲ့သော ဦးဘထွန်း၏အလောင်းကို မီးရထား စက်ခေါင်းမြင်၍ ရထားရပ်ခြင်းပင်ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု တွေးမိ၏။ ယခုအခါ မိမိထွက်ပြေးသည်ကို မြင်သဖြင့် ရထားမှအရာရှိများသည် အိမ်နောက်ဖေးလမ်းပုလိုက်၍ လာလေပြီလော့မည်သည့်အခါ တံခါးခေါက်သံကိုကြားမမည်နည်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး တွေးတောပူပန်၍နေ၏။ မောင်မြတ်ဟန်

မှာ အလွန်ပင်သတိကောင်းသူ တယောက်ဖြစ်သော်လည်း တကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိကုသော ဖျတ်ကုသောလွန်ကုသော ပိုးမွှားများမည်သော အသံကလေးများကိုပင် နားစွင့်၍ ထောင်မိ၏။

သို့သော် တစုံတယောက်သောသူမျှ အိမ်တံခါးကိုလာ၍ မခေါ်ဝင်ချေ။ အိပ်ကြီးနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံးမှာ ယခင်အတိုင်းပင် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းတည်းဟူသော စောင်ကြီးဖြင့်လွှမ်းမိုးအုပ် လျက် ထားသိသကဲ့သို့ရှိနေသည်ကိုသာတွေ့ရ၏။ ထိုအခါမှ မောင်မြတ်ဟန်မှာ အတန်ငယ် စိတ်သက် သာရာ ရရှိသွားပြီးလျှင် မီးပိုခန်းမှ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ အိမ်ရှေ့၌ကား မိမိထားခဲ့သည့် အတိုင်း ခြေရာလက်ရာမပျက် ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ကော်ဇောပေါ်၌ ဦးဘထွန်းအား ဖိုက်သတ်ခဲ့သော လေးမြောင့်သံချောင်းကြီးသည်ဘားခဲ့ သည့်အတိုင်း နေရာတကျရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မှန်အိမ်ရှေ့ အောက်တည့်တည့်သို့ယူသွားပြီး လျှင် မီးရောင်အောက်၌သူက သေချောစွာကြည့်ရှု၏။ ၎င်း၌ သွေးစသွေးနုပျား မရှိပေ။ သို့သော် အပင် ၃-၄ ပင်ကပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၍ အဝတ်စတုခုဖြင့် ကဗျာကဏ္ဍသုတ်ပြီးလျှင် နောက်ပေးခန်း ၌ ယူသွားပြီးနောက် ခြံထောင့်ရှိ ဗျူတစုထဲသို့ပစ်ချလိုက်လေသည်။

အချိန်မှာ ၈ နာရီ မိနစ် ၄၀ မျှ သာရှိသေး ၍ အိပ်က ယခုထွက် မည် ဆို လျှင် ၈ နာရီ ၅၅ မိနစ်ထွက် လော့ကယ်ရထားကို ကောင်းစွာမှီခိုင်းသေး၏။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာမနေလိုသော်လည်း မိမိအိမ်တွင် သက်လက်၍ အချိန်မင်းမနေလိုသောကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တင်၍ထားသော ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့တံခါး အပြင်ဘက်တွင် ချပေးလေ၏။

ထို့နောက် အခန်း၏အခြေအနေကိုကြည့်ပြီးလျှင် “အင်း...အလုပ်ဆိုတာ သေချာစေ့စပ်မှ ဒီဟာတောင် အလို့...”

...ဟု သင်္ချါချိတ်ပေါ်တွင် တစုံတခုကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ယောင်၍ ခပ်တိုးတိုးအော်လိုက် မိ၏။ ဤကဲ့သို့အော်ရခြင်းအကြောင်းမှာ ဦးဘထွန်းသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာစဉ်က ၎င်း၏ဦးခေါင်း မှ ခေါင်းပေါင်းခြင်းနှင့် ပုဝါကို ပုံပန်းမပျက် အကျိချိတ်၌ တင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သော ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

မောင်မြတ်ဟန်မှာ သူ၏ခြေရာလက်ရာများကို အလုံးစုံဖျောက်ဖျက်ပြီး၍ ကပ်မှတ်ပြီးလျှင် အိပ်ပုထုကံခါနီးသောအခါမှ ဦးဘထွန်း၏ ခေါင်းပေါင်းခြင်းနှင့် ခေါင်းပေါင်းကို တွေ့ရလေရာ မိမိသည် ဦးဘထွန်း၏အလောင်းကို သလမ်းသို့သွား၍ပို့ စဉ်က သတိမပြုပဲ တပါးတည်းယူ၍ မသွားမိသည်ကို နောင်တရပ်၏။ သို့သော် မည်သို့မျှမဘတ်နိုင်တော့ချေ။ အချိန်လွန်၍သွားခဲ့လေ ပြီ။ အကောင်းဆုံးသောနည်းဖြင့် ထိုပစ္စည်းကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ပုန်သောမူတော့၏။

ဦးဘထွန်း၏ ပုဝါနှင့် ခေါင်းပေါင်းခြင်းကိုမြင်ရသည်မှာ မောင်မြတ်ဟန်၏စိတ်၌ စက်တိုင်ကို မြင်ရသိသကဲ့သို့ အောက်မေ့မိ၏။ ဤကဲ့သို့အချိန်ကို မင်းခံစားသော အလုပ်တခု ရုတ်တရက်မမြောက်သင့် တဲ ပေါ်၍လာသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ မောင်မြတ်ဟန်မှာ စိတ်အလွန်လေးလျက် ဇောချွေးများပင်

ပြန်၍လာပြန်၏။ သို့ဖြစ်ကာ မိမိ၏သားရေအိတ်ကို အိမ်ထဲသို့ တဖန်ပြန်၍သွင်းခဲ့ပြန်ပြီးလျှင် အိမ်တွင်းမှနေ၍ အိမ်တံခါးကို သေ့ခတ်လိုက်ရပြန်၏။

မောင်မြတ်ဟန်သည် မီးဖိုသို့သွားပြီးလျှင် အနည်းငယ်မျှကျန်၍နေသော မီးမျှားကိုအသစ်ပေးရန် စက္ကူစာစကိုသို့သွားပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ခေါင်းပေါင်းနှင့် ကြိမ်ခြင်းကိုလာ၍ယူဆောင်သောအခါ ထိုစက္ကူမှာ အလောင်း၏ဦးခေါင်းအောက်မှ ကော်ဇောကို သွေးများမစွန်းမပေစေရန် ခံ၍ထားခဲ့သောစက္ကူ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ စက္ကူမှာလည်း သွေးများ စွန်းလျက်ရှိနေသည်ကို ထင်ရှားစွာတွေ့မြင်ရ၏။ သို့နှင့် မောင်မြတ်ဟန်သည် စက္ကူကိုလုံးလွှား၍ ထင်းများကြား၌ ထည့်ပြီးသော် ပုဂံနှင့်ခေါင်းပေါင်းခြင်းကို ကတ်ကြေးတခုဖြင့် အစိတ်စိတ်အမှုာမှုာညှပ်ပြီးလျှင် မီးဖိုထဲသို့ထည့်လေ၏။

ပိုးပုဂံကိုမီးလောင်သဖြင့် မီးဖိုမှအလွန်ညှော်သောအနံ့များထွက်၍လာရာ မောင်မြတ်ဟန်မှာ လေကောင်းလေသန့်များရရန် မီးဖို ပြုတ်င်းပေါက်တခုကိုပင် ဖွင့်လိုက်ရသေး၏။ ထို့နောက် ပြုတ်င်းပေါက်ကိုပြန်၍ပိတ်ပြီးသော် ပြာကျ၍သွားလုမတတ်မို့သော ပိုးပုဂံနှင့်ကြိမ်ခြင်းအစအနများကို မီးဖို၏အလယ်သို့ထိုးသွင်းပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့တက်ခဲ့လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဖုဇဝတ်မှုကြီး၏ ခြေရာလက်ရာများကို တခုမကျန်ကိစ္စတုံးပျက်ဆီးခဲ့ပြီးလျှင် မောင်မြတ်ဟန်သည် လသာမှန်အိမ်ကိုမီးငြိမ်းခဲ့၍အိမ်တံခါးကိုအပြင်မှသေ့ခတ်ပြီးနောက် လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကိုယူကာ ဘူတာရုံဘက်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေ၏။

ဝတ္ထုဖတ်သူများသည် အဘက်ပါ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားပုံနှင့်တကွ သတ်သောသူမှာလည်း ဥာဏ်ပညာအမြော်အမြင်နှင့် အတော်အတန် ပြည့်စုံသူတယောက်ဖြစ်ရုံမျှမက၊ အလွန်သတိကောင်းသူ တယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မည်ကဲ့သို့လျှို့ဝှက်အုပ်ဖုံးထားသည်ကို သိမြင်နိုင်စေရန် ယခုကဲ့သို့ ကြိုတင် ရေးသားဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။

x x x

“နှစ်”

ကျွန်တော်နှင့် စုံထောက် ဦးထင်ကျော်တို့သည် တည၌ အင်းစိန်မှ ဘာ ဘူ တယောက်၏ ကလေးပျောက်ဆုံးမှုတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးနောက် ၈ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် လော်ကယ်ရထားနှင့် ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ ဘာဘူကြီးသည် အလွန်ပျော်ရွှင်သောသဘောရှိ၍ ဦးထင်ကျော်အား ကားနှင့်လိုက်ပို့ရန် အတန်တန်ပြောသော်လည်း မရဘဲရှိနေသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်တို့အား အင်းစိန်ဘူတာအထိသာ ကားနှင့် လိုက်၍ပို့ လေ၏။ ရထားသည် ကြို.ကုန်းမှထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် သမိုင်း ဘူတာသို့ ရောက်ပါနိုးတွင် ခရီးတစ်ခရီး ဝပ်ပြည်းပြည်း ခုတ်လာခဲ့ပြီးနောက် ဘူတာသို့ ဆိုက် လေ၏။

ခါတိုင်း၌ ထိုအချိန်တွင် သမိုင်းဘူတာကလေးမှာ ခရီးသည် လေးငါးဆယ်ယောက်မျှသာ အဆင်းအတက်ရှိသော်လည်း ထိုနေ့၌ကား ဘူတာ၏ စင်္ကြံ သမံတလင်းပေါ်တွင် လူပေါင်း ၃၀၊ ၄၀ ခန့်တို့သည် အချို့ ဓာတ်မီးတိုင်အောက်၌၎င်း၊ အချို့လည်း လက်မှတ်ရှိကလေးရှေ့၌၎င်း၊ အချို့လည်း မီးရထားသံလမ်းနံဘေး၌၎င်း၊ ၅ ယောက်တတ်၊ ၆ ယောက်တတ်စသည်ဖြင့် စုရုံးကာ တစုံတခုသောအကြောင်းကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ဝိုင်းဖွဲ့ပြောဆိုလျက်ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ဤနေရာ၌ တစုံတရာထူးလူးခြားခြားဖြစ်လေပြီဟု စိတ်ထဲတွင်အောက်မေ့ လိုက်မိ၏။

ဘူတာသို့ ရထား ဆိုက်သည် နှင့် တပြိုင်နက် ဦးထင်ကျော်သည် တွဲပေါ်မှ ဖျပ်လတ် သွက်လက်စွာ ခုန်ချလိုက်ပြီးနောက်...

“ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်ရှေ့၊ တခုခုတော့ ဖြစ်ပြီ ထင်တယ် ဗျ၊ ဒီဘူတာမှာ ခါတိုင်း ဒီလောက် လူမစည်ပါဘူးဗျာ...”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ မီးရထားအရာရှိတွေလဲ ပျာရာခတ်နေတယ်”

ထိုသကဲ့ လူငယ်တယောက်သည် ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ လျင် မြန် စွာ ဖြတ်၍ သွားသဖြင့် ဦးထင်ကျော်က....

“ဟေ့ သူငယ်၊ ဒီမှာဘာဖြစ်လို့လဲက”

“လူတယောက် မီးရထားကြိတ်မိလို့ခင်ဗျ”

“ဘယ်မှာလဲကွယ်”

“အလံတိုင်မြောက်ဘက်နားမှာခင်ဗျ”

“ဘယ်နှယ်လဲကွယ်”

“သေရွာပြီထင်ပါရဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ သေသေချာချာမသိသေးပါဘူး”

ကျွန်တော်တို့အား စကားပြောသောသူငယ်သည် မီးရထား၏ နောက်ပိုင်းသို့ ဆက်လက် ထွက်သွားလေရာ ဦးထင်ကျော်လည်း လက်မှတ်ငုံ့မှထွက်လာသော ကုလားတယောက်အား အကျိုး အကြောင်းကိုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ကုလားက....

“ဟုတ်တယ်ဆပ်၊ အခုတင်ကဆွက်ပြီးသွားတဲ့ ကုန်ရထားက လူတယောက်ကို ကြိတ်သွားလို့၊ အခုရုံပိုင်တောင်လိုက်ပြီးသွားတယ်ဆပ်၊ ဟိုကမုန့်အိမ်နဲ့လာနေတာ သူတို့ဘဲ၊ အလောင်းကိုအခုမှ သွားပြီးယူရတယ် ဆပ်”

ကျွန်တော်တို့လည်းကုလားလက်သွီးညွှန်ရာဘက်သို့ကြည့်လိုက်ရာ မြောက်ဘက်မှလူတစ်စုသည် ဘူတာဆီသို့မုန့်အိမ်များ၊ လက်နှိပ်ခတ်ပိမ်းများဖြင့် လာနေကြသည်ကိုတွေ့မြင်ရ၏။

ဘူတာရုံ၏ စင်္ကြံ သပ်တလင်းပေါ်တွင် လူများသည် ဥယျာဉ်တစ်ခု၊ ငှက်ရုံတစ်ခု၊ ရုပ်ရှိစကားပြောဆိုလျက်ရှိနေကြရာ ၎င်းတို့အထဲမှလူတယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးမှ ခပ်သုတ်သုတ် ဖြတ်၍သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ လူကြီးမှာ အသက် ၅၀ ခန့်မျှ ရှိပြီဟုခန့်မှန်းရ၍ သက္ကလပ်တိုက်ပုံအင်္ကျီ ခေါင်းပေါင်း အုပ်ပေါင်း စသည်ဖြင့် အတော်အတန် သပ်ယာဇာ ဝတ်ဆင်ထားရာ ၎င်း၏မျက်နှာနှင့် သွားပုံ လာပုံတို့မှာ အတော်ပင်ကြောင့်ကြစိုးရိမ် နေသည့်ဟန်နှင့် ပျာလောင်ခတ်လျက်ရှိသည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။

လူကြီးသည် စကားပြောနေသောလူအုပ်ကို အတင်းတိုးဝှေ့သွားပြီးနောက် ထမ်းစင်လာ နေသည့်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ၎င်းနောက် မနီးမဝေးမှလိုက်ပါ သွားလေ၏။ တခဏမျှကြာလတ်သော် အလောင်းတင်သော ထမ်းစင်ကို ကုလား လေး ယောက် ထမ်း၍ ဘူတာရုံရှေ့ရှိ စင်္ကြံသို့ရောက်ရှိ လာသော အ ဇော် ဟု ခု ဖုံးထား သည့် အောက်၌ကား လူကောင်၏ပုံသဏ္ဌာန်သည် ခပ်ရေးရေးမျှပေါ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

ထမ်းစင်ကို ရုံပိုင်နေသော အခန်း နှင့် ကပ် လျက် ရှိသော အခန်း လွတ် တ ခု အတွင်းသို့ သွင်းထားလိုက်သဖြင့် ပရိသတ်များသည် မနီးမဝေးမှ ငိုင်းအံလျက်ပင် ပျံ့နေကြသေး၏။ သို့စဉ် မီးရထား တ ခါး စောင့် ကုလား သည် သားရေအိတ်ဘလုံးနှင့် ဖဲထီးတလက်ကိုကိုင်လျက် လူအုပ် ကြားထဲသို့တိုးဝင်လာရာ လူများသည် ထိုကုလားကို ဝိုင်းဆုံကြည့်၍ကြည့်ပြန်၏။ ထိုအခါ ယခင်က ကျွန်တော်တို့ မြင်လိုက်ရသောလူကြီးသည် ရွှေ၌ တိုး၍လာကာ ပေါ်တယ်ကုလားအား...

“ဒီထီးနဲ့သားရေအိတ်က ဘယ်ကတွေ့ရတာလဲ”

“အလောင်းနားမှာ တွေ့ရတယ် ဆပ်”

“သည်ပြင်ကော ဘာမှ မတွေ့ရဘူးလား”

“မတွေ့ရဘူးဆပ်”

ထိုအခါ အလွန်ပင် ကြောင့်ကြစိုးရိမ်နေဟန်ရှိသောလူကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ ရပ်နေသော အက်သို့လှည့်ကာ တယောက်တည်းညည်းညူပြောဆိုနေသကဲ့သို့...

“အင်း...သားရေအိတ်ကတော့ဖြင့်တယ်ပြီတုဘာဘဲ၊ ဖွဲ့... လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေဗျာ...”

...ဟု ပြောကာ ကုလားလက်တွင်ကိုင်ထားသောဖဲထီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်ရာ (B.T.) ဟူ၍ အတိုကောက်ထိုးထားသော စာလုံးနှစ်လုံးကို မြင်ရသည်နှင့်...

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဦးဘထွန်း ထီးမှ အစစ်ပါဘဲ...” ဟု အသံ ထွက်အောင် ပြောလိုက် လေသည်။

ညဉ့် ခုံပိုင်နှင့်တူသော သူသည် ဘောင်းဘီဝတ် ကလေးကပြားတယောက်ပြင်၍ မြန်မာ စကားကို ကောင်းစွာ ပြောတတ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုလူကြီးအား....

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်က နင်းစိန်ကပါ”

“အလောင်းကိုဖြင်ရယ်လဲ သိကောင်းသိသာပါလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားက အခုတင်က ပြောလိုက်တဲ့ ဦးဘထွန်းဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“ရွှေတောင်တန်းကစိန်ပွဲစားတယောက်ပါ။ ကျုပ်နဲ့ဒီမှာတွေ့၍ မနေ့ကဘဲချိန်းထားပါတယ်”

“ကိုင်း....ဒါဖြင့် အခန်းထဲလိုက်ခဲ့လေ၊ အလောင်းကို ကြည့်ရအောင်”

....ဟု ပြောပြီးလျှင် လူအုပ်ထဲမှကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား ရွေးချယ်ကာ....

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လဲ တဆိတ်လိုက်ခဲ့ကြပါဗျာ၊ သက်သေအဖြစ်နဲ့ ကြည့်ကြပါ”

....ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ မီးရထားမှာ ထွက်တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ဦးထင်ကျော်က....

“ကိုင်း....ကိုတင်မောင်ရေ....ကျုပ်တို့ သား ရေ အိတ် က လေး သွားပြီး ယူချေတော့ဗျာ၊

ကျုပ်တို့ နောက်ရထားနဲ့မှလိုက်ကြပါရဲ့”

....ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း တွဲပေါ်မှ သားရေအိတ်ကို သွား၍ယူခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း ညဉ့်ခုံပိုင်နှင့်အတူ အလောင်းထားရာ အခန်းထဲသို့ လိုက်ပါသွားကြရလေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ရောက်၍ ညဉ့်ခုံပိုင်သည် ထမ်းစင်ပေါ်ရှိအလောင်းတွင် ဖုံးအုပ်ထားသော အဝတ်ကိုဖွင့်လိုက်ရာ အသက် ၄၅ နှစ် ၅၀ အရွယ်ဟု ခန့်မှန်းရသည့် မြန်မာလူမျိုးတယောက်၏ အလောင်းပွာ ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကြီးများအပြင် လည်ပင်း ပြတ်လနိုးပါးရှိနေသည်ကို တွေ့မြင် ကြရလေသည်။

ထိုအခါ ယခင်ကလူကြီးသည် စုပ်သတ်လျက်....

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဒီတာ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဦးဘထွန်းအလောင်းအမှန်ပါဘဲရဲပိုင်ကြီး”

“သူက အလုပ်ဘာလုပ်သလဲ”

“စိန်ပွဲစားခင်ဗျ၊ သမိုင်းမှာ စိန် လာ ပြီး ရောင်း မယ် လို့ မနေ့ကထဲက ကျွန်တော်ကို ပြောသွားဘယ်၊ ပြီးတော့ ဆယ်နာရီမထိုးခင် ဒီဘူတာမှာ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့၍ ချိန်းထားတယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ်ကိုဘထွန်းရယ်၊ ဘယ်နယ် ဖြစ်တာလဲဗျာ”

“ဒီလိုခင်ဗျာ အခုတင်က ထွက်သွားတဲ့ ကုန်ရထားက ဟိုဘက်အလံတိုင် မရောက်ခင် ကိုက် ၂၀ လောက်က လမ်းတွေပေါ်မှာ လူတယောက် အလျားမှောက်ပြီး သံလမ်းပေါ်မှာ လဲနေတာကို စက်ဗိုလ်က ဓာတ်မီးရောင်နဲ့ မြင်သတဲ့ခင်ဗျာ၊ ဒီတော့ ဥဩကို အသံကျယ်ကျယ် မှတ်လိုက်ပြီး ဘရိတ်ကို ဖြုန်းကနဲဖမ်းအုပ်လိုက်သေးသတဲ့ခင်ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ ရထားက အရှိန်အတော် ပြင်းတဲ့အတွက် လူကို ခေါင်းတွဲက ဘီး ၃ ဘီး ၄ ဘီး ကြိတ်မှ အရှိန်သပ်နိုင်တော့သတဲ့၊ ကြည့်ပါလား ခင်ဗျာ လည်ပင်းတောင် ပြတ်လုပြတ်ခင် ဖြစ်နေပြီ”

ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်....

....“အင်း...ဒီတော့ မိတ်ဆွေရဲ့ ဝတ္တရားက ပုလိပ်ကို အကြောင်းဘို့ပေါ့လေ”

ရဲပိုင်။ “ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အင်းစိန်ကို ကြေးနန်း ရိုက်ပြီး အကြောင်း ကြားလိုက်ပါပြီ၊ အခုတဲ အင်းစိန် မီးရထားဌာနက လာပါလိမ့်မယ်၊ ဪ...ဒါထက် ခင်ဗျားကိုလဲ ခဏနေနိုင်ယင် နေကြပါအုံးဗျာ”

ညဉ့်ရဲပိုင်သည် သေသူ၏ မိတ်ဆွေ ဦးစံရွှေဆိုသူနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား သူ၏ အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ပူဇွန်းသော ကာဖီများ၊ စီးကရက်များဖြင့် လောကွတ်ပျူဌာ ညှော်ခံလျက်ရှိလေ၏။ ၁၀ မိနစ်ခန့် ကြာလတ်သော် အင်းစိန်ဘက်မှ မော်တာထရော်လိကလေး တစီး ဆိုက်လာပြီးနောက် အင်းစိန် မီးရထားဌာနမှ အင်စပိတ်တော် မောင်သန့်ဇင်သည်ကျွန်ုပ်တို့ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ၎င်းမှာ ဦးထင်ကျော်နှင့် ယခင်က သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းတယောက် ပြစ်လေသည်။

ဇင်။ “အလို ဆရာတို့က ရောက်နေနှင့်မှကိုး၊ ကျွန်တော် အယင်တောင် ဆရာတို့က ဦးနေပါလား”

“တမင်လာတာ မဟုတ်ရပါဘူး ကိုသန့်ဇင်ရယ်၊ ကျုပ်တို့ အင်းစိန်က ပြန်အလာမှာ ခဏ အင်းကြည့်မိတာနဲ့ ဟောဒီ ရဲပိုင်ကြီးက နေပါအုံး ဆိုလေတော့....”

“ဪ...ဟုတ်လား ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒါထက်အလောင်းကို ဆရာတို့ ကြည့်ပြီးကြပြီလား”

“သေသေချာချာတော့ မကြည့်ရသေးပါဘူးဗျာ”

အင်စပိတ်တော် ကိုသန့်ဇင်လည်း ညဉ့်ရဲပိုင်အား အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းလျက်ရှိရာ ညဉ့်ရဲပိုင်ကလည်းမိမိကိုယ်တိုင် သိသမျှနှင့် ကုန်ရထားမှ စက်မောင်းသမား ပြောခဲ့သည်များကိုအစမှ အဆုံး ခဏစေ့ တွင်းကျပြန်ပြောလျက်ရှိလေ၏။ ကိုသန့်ဇင်သည် ညဉ့်ရဲပိုင်၏ ပြောဆိုချက်များကို သူ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်တွင် မှတ်သားရေးယူလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ဝါသနာအလျောက် ခုံထောက်အလုပ်ကို အကြောင်းငွေ မရဘဲ အပျော် သက်သက် သဘောဖြင့် လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီးလျှင် အင်စပိတ်တော် ကိုသန့်ဇင်က ညဉ့်ရဲပိုင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေရာ ညဉ့်ရဲပိုင်သည် ဦးထင်ကျော်အား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ယခင်ကထက် ရှိသေးလေးစားလျက် ရှိလေ၏။ သို့နှင့် ညဉ့်ရဲပိုင်က ဦးထင်ကျော်အား....

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို ဝါသနာပါတယ်ဆိုတာ အတော်များပါတယ်”

ကျော်။ “ဟုတ်ကဲ့ ဝါသနာဆိုတာ အခက်သားကလား ရဲပိုင်ကြီး၊ ကျုပ်က အနောက် နိုင်ငံက ခုံထောက်ဝတ္ထုတွေနဲ့ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုပညာပေး စာအုပ်တွေဖတ်၊ သူတို့ နည်းစံနှစ်တွေယူ၊ ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့ကျင့်သုံးပြီး လုပ်ကိုင်နေတာဘဲဗျာ၊ ပိုက်ဆံရတယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ် အိပ်ထဲက ဝိုက်ရတာများပါတယ်”

ပိုင်။ “ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အစိုးရကိုလဲ ကူညီရာ ရောက်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သို့ရှိရာ မောင်သန့်ဇင်က ကြားဖြတ်၍ ဦးထင်ကျော်အား....

“ဒါကကံဆရာ၊ အခုကိစ္စမှာ ဆရာဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ရုတ်တရက်ပြောရတာက ကော်သားကလား ကိုသန့်ဇင်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ အချက် ၃ ချက်....”

“အမိန့်ရှိပါအုံးဆရာ”

“ရထားက မတော်တဆ ကြိတ်ပိတာယင်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်သေကြောင်း ကြံတာယင်လဲဖြစ်ရမယ်၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ယင်လဲ လူသတ်ပြီးမှ တယောက်ယောက်က ဥာဏ်ဆင်တာ ယင်လဲ ဖြစ်ရမယ်မဟုတ်လား ကိုသန့်ဇင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့က ကျောင်းကထွက်လာလို့အလုပ်ရပြီး ၂နှစ်ခန့်လောက် အကြာမှာ ပရိုမိုးရှင်းနဲ့ တက်လာတော့ တယ်ပြီး လက်တွေ့ မပို့သေးဘူးဆရာရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ကျုပ်လဲ တက်နိုင်သမျှ ကူညီပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ကခုန်အမှုမှာ လမ်းသုံးလမ်းခွင့်ပြီး စုံစမ်းကြရ လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုပါလဲဆရာ၊ အမိန့်ရှိပါအုံး”

“ပထမအချက်က အခုဖြစ်ပျက်ပုံ အကြောင်းအရာများကို ဆက်စပ်ပြီး ကြည့်ရမယ်၊ ဒုတိယ အချက်က အလောင်းကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီး ဘယ်ပုံသေတယ်၊ ဘာကြောင့် သေတယ် ဆိုတာ အနီးအဝေးရောက်အောင် ခန့်မှန်းရလိမ့်မယ်၊ တတိယ လမ်းက အလောင်းတွေ့တဲ့နေရာနဲ့ တကွ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသေအချာ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးကြရလိမ့်မယ်”

“မှန်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျန်တော် သဘောကျပါတယ်”

“ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ပထမအချက်ဖြစ်တဲ့ မီးရထားက မတော်တဆ ဝင်တိုက်မိတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ခဏပယ်သားလိုက်ကြစို့၊ ဟောဒီက ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေ ဦးစံရွှေပြောတဲ့အတိုင်း သေတဲ့ လူဟာ ရွှေတောင်တန်းက စိန်ပွဲစား ဦးဘထွန်း ဖြစ်တယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့လဲ အတော်အတန် ပြည့်စုံတယ်၊ သမိုင်းကို စိန်ရောင်းဖို့ကိစ္စနဲ့လဲ လာတယ်၊ ပြီးတော့ စိန်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းက အင်မတန် ဝန်ကျဉ်းပြီး အဖိုးဆိုက်တန်တဲ့ ကုန်မျိုးဖြစ်တော့ အိတ်ထဲမှာ အမြဲပါနိုင်တယ်၊ ကဲ...ဒီအချက် အလက်တွေကို လောက်လိုက်ယင် လူသတ်လို့ဘဲ သေသလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဘဲ သေကြောင်း ကြံသလားဆိုတဲ့ လမ်းနှစ်လမ်းမှာ လူသတ်လို့သေတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ လမ်းက ပိုနီးတယ် မဟုတ်လားဗျာ”

“မှန်ပါတယ် ဆရာ”

“ကိုင်း... မတော်တဆ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် ချိန်ကြည့်ကြစုံးစို့၊ အလောင်းတွေ့တဲ့နေရာမှာ ရထားလမ်းကို ဖြတ်သွားတဲ့ မီးရထားရုတ်တမ်းကလေးများ ရှိသလားဗျာ”

ထိုအခါ ညဉ့်ရံပိုက် ကြားဖြတ်၍...

“ဘယ်ကလာ ပို့ရမှာလဲ ခင်ဗျာ၊ ဘေးတဖက်တချက်က သံကြိုးတန်းတွေက ကာပြီးထားတဲ့ နေရာမှာတွေ့ရတာဘဲ”

ကျော်။ “ဒီတော့ လူတယောက်ဟာ မီးရထားသံလမ်းကိုဖြတ်ယင် လမ်းစလမ်းန ရှိတဲ့နေရာ ကသာ ဖြတ်မိဖူးတယ်”

“လူလမ်းဖြစ်စေ၊ မော်တော်ကားလမ်းဖြစ်စေ မီးရထားလမ်းကို ဖြတ်သွားတဲ့နေရာမှာ လူတယောက် သေနေတာ ကွေ့ယင်ဖြင့် လမ်းလာယင်း မတော်တဆ ကြိတ်သွားတာဘဲလို့ တွေးဘို့ ချီတယ်မဟုတ်လားဗျ၊ ဒီတော့ သံလမ်းကို ဖြတ်ကူးနေတုန်း နင်းသွားတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဟုဆဘို့ ဘက်က ပိုနိုးတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုသန့်ဇင်ရဲ့”

“မှန်ပါတယ်ဗျာ ဒီအတိုင်းပါဘဲ”

“ပြီးတော့ ကုန်ရထားမောင်းတဲ့စက်ဗိုလ်က မီးရထားဆာချိုလိုက် မှတ်မီးရောင်နဲ့အလျား လိုက်သံလမ်းပေါ်မှာ မှောက်လျက်လဲနေတာ သေသေချာချာမြင်ရတယ်ဆို”

“မြင်ရပါသတဲ့ဆရာ”

“ဒီတော့ ဦးဘထွန်းဟာ မီးရထားလာမှန်းသိလျက်နဲ့ တမင်တကာ သံလမ်းပေါ်မှာစက်ကို စင်းပြီးအသေခံတာယင်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ယင်လဲ မီးရထားမကြိတ်မီခင်သေနှင့်ပြီလားဆိုတဲ့ အချက်နှစ်ခုကဘဲ တွေးစရာကျန်တော့တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဆရာ၊ မှန်ပါတယ်”

“ဒီတော့ စောစောက ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဦးဘထွန်းဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လူတယောက်ဖြစ်ပြီးအဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းတွေလဲ အိတ်ထဲမှာ ပါလာတဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူသတ်ပြီး သေတာမဟုတ်နိုင်လောက်ဘူးဆိုတဲ့အချက်ကို နုတ်ကြည့်လိုက်ယင် ဘာကျန်သလဲ၊ မီးရထားမကြိတ် ခင်က သေနှင့်ပြီးသားဖြစ်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ သတ်လုံးလုံးမရတော့ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ဘဲကျ တော့တယ်”

“မှန်ပါတယ်ဆရာ၊ ဆရာပြောတာ ရှင်းပါတယ်၊ ကိုင်း...ဒီတော့ကျွန်တော်တို့အလောင်းကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ရှာဖွေကြရအောင်”

ထို့နောက်ကိုသန့်ဇင်သည် အခြားသက်သေ ၂ ယောက်ကို ခေါ်စေ၍ ကျွန်တော်တို့လည်း အလောင်းကို တကြိမ်ထပ်မံကြည့်ရှုကြရပြန်၏။ အင်စပိတ်တော် ကိုသန့်ဇင်သည် မိမိနောက်မှ ပါလာသော ပုလိပ်သားကလေးအား သေသူဦးဘထွန်း၏ ရှပ်အင်္ကျီကို ပထမရှာဖွေစေရာတစ်ရာ မတွေ့ရချေ။ အပေါ်သဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးသိပ်၌ကား ငွေစက္ကူ ၃ ကျပ်၊ ငွေသား ၄ ကျပ်နှင့် ပိုက်ဆံ အကြွေအနည်းငယ်မျှသာ တွေ့ရ၏။

ဦးဘထွန်း၏ ခရီးဆောင် သားရေအိတ်ပေါ်၌ကား ဆေးဖြူဖြင့်(BT)ဟု အတိုကောက် ရေး၍ထား၏။ သားရေအိတ်ကိုဖွင့်၍ ရှာဖွေသောအခါ လွှာချင်းစောင်ကလေးတထည်၊ မျက်နှာ ဆုတ်ပုဝါတခု၊ မြန်မာကျမ်းစာအုပ်တအုပ်၊ လုံချည်ဟောင်းတထည်မှစ၍အသုံးဝင်လှသော အသေး အဖွဲ့ပစ္စည်းကလေးများကိုသာ တွေ့ရ၏။

ကိုသန့်ဇင်က စုံပိုင်ဘက်လှည့်၍ အလောင်းကောက်တဲ့အခါတုန်းကရုံပိုင်ကြီးရွှေမှာဘဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အလောင်းကို ဘယ်သူမှ မကိုင်သေးဘူးနော်”

“ဘယ်သူမှ မကိုင်ရပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့ မျက်စိအောက်မှာဘဲ အလောင်းကို လူ
ငှ ယောက် မပြီးထမ်းစင်ပေါ် တင်ယူလာပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ သူတို့နဲ့အတူ ထပ်ချပ် လိုက်လာ
ပါတယ်”

ဦးထင်ကျော်က အလောင်းအနီးတွင် တွေ့ရသည်ဆိုသော မျက်မှန်ရိုင်းကိုကိုင်ကာ....

“ဒီမျက်မှန်ကတော့ အလောင်းနားမှာ တွေ့ရတယ်နော်ရဲ့ပိုင်ကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မျက်နှာနားမှာကပ်လျက်တွေ့ရပါတယ်၊ မှန်တော့ မပါတော့ဘူး
ခင်ဗျာ၊ ကဲ့ကုန်ပြီ”

ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့လှည့်၍....

“ကိုင်း.....ကိုတင်မောင်ရေ၊ မရီမသေဗျာ၊ ကျုပ်လက်ဆွဲမိတ်ကလေး ဒီဘက်ချပြီး အထဲက
ညှပ်ကလေးနဲ့ သံချောင်းကလေးကိုထုတ်ပေးစမ်းပါဗျာ”

....ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဦးထင်ကျော် အလိုရှိသည့် အတိုင်း ထုတ်ယူပေးရ၏။
ထိုအခါဦးထင်ကျော်သည် အလောင်းကို ဟန့်တရာ နောက်ယှက်မည် အထင်နှင့် အင်စပိတ်တော်
ကိုသန့်ငင်ကာ....

“အလောင်းကို အစိုးရဆရာဝန်ကလွဲပြီး ခွဲစိပ်ဖို့မလုပ်ရဘူးနော်ဆရာ”

“ကျုပ်မိမိပါတယ်ကိုသန့်ဇော်၊ ကျုပ်တို့ခွဲညှိချင်တာက ပါးစပ်ကိုကြည့်ချင်လို့ပါ၊ ဒီလောက်
တော့ ခင်ဗျားခွင့်ပြုနိုင်ရဲ့ မဟုတ်လား”

“ဒီလောက်ဟာတော့ ခွင့်ပြုနိုင်ပါတယ်ဆရာ”

သို့နှင့်ဦးထင်ကျော်သည် ဦးဘထွန်းအလောင်း၏ပါးစပ်ကို ဒေါက်ကလေးတခုဖြင့်ထောက်၍
မှန်ဘီကူးခံပြီးလျှင် သွားများကိုလက်နှိပ်ခတ်မီးရောင်ဖြင့် သေချာစွာကြည့်ရှုလေ၏။ အရက်နဲ့
များလည်း လူသေ၏ပါးစပ်ထဲမှ ယောင်းကနဲထွက်လာ၏။ ထို့နောက် အသွားများ၏ အကြားမှ
တစုံတရာကို သံညှပ်ကလေးဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဆွဲထုတ်ပြီးသော် မှန်တချပ်ပေါ်၌တင်ကာအလွန်
တိတိကြီးလှသော မှန်ဘီလူးဖြင့်ကြည့်၏။ အနံ့ခံ၍လည်းကြည့်၏။

ဇင်။ “ဘယ်နှယ်လဲဆရာ၊ သေချာလှချေကလား၊ အဆိပ်သောက်ပြီး သေတာတော့
ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး”

“သေခါနီး ဘယ်လိုအစားအစာမျိုး စားခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒီအဖူပျိုးမှာ သိကောင်းတယ်
ကိုသန့်ဇော်ရဲ့”

“သိကောသိပြီသားဆရာ”

“သွားကြားထဲကရတဲ့အဖတ်တွေက ဝက်သားကြော်ဘဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝက်အူချောင်း
ဘဲလားမပြောဘတ်ဘူး၊ ဝက်အူချောင်းပြင်မို့က များတယ်၊ အရက်ကတော့ ဝီဂေါ်အနံ့ ဘဲ၊မသေ
ခင် တနာရီအတွင်းလောက်မှာ ဝက်သားအမြီးနဲ့ ဝီဂေါ်သောက်လာတာတော့မနေဘဲ”

ထိုအချိန်၌ အင်စပိတ်တော်ကိုသန့်ဇော်သည် သေသဦးဘထွန်း၏အလံဖိုအိတ်အဖက်ထဲမှ တွေ့ရ
သော ငွေစက္ကူနှင့်ငွေသား မှုစေ့စပ်စေ့များကိုရင်းအပြားအိတ်အဖက်တွင် တွေ့ရသောပေးချပ်

တခု၊ မောင်းချခန်းတချောင်း၊ ခဲတံတိုတချောင်း၊ မီးခြစ်ဗူးတခု၊ ဆေးအိတ်ကလေးတခု၊ စီးကရက် ၅ လိပ်ပါသော စီးကရက်ဗူးတဗူး စသည်ပစ္စည်းများကို၎င်း၊ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလျက် ရှိလေ၏။

ဦးထင်ကျော်ကမူ သေသူ၏ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာများနှင့်တကွ သွေးစီးကြောင်းများကိုကြည့်ရှုပြီးလျှင် သေသူ၏လျှာကိုလည်း လက်နှိပ်ခတ်မီးဖြင့် အတန်ကြာထိုးကြည့်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် အတန်ငယ်ပွားယောင်းသည့်ထင်ရှားသော သေသူ၏လည်ပင်းကိုကြည့်ရှုပြီးလျှင် မိမိထင်သည့်အတိုင်း ဟုတ်လေပြီဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပျိုးဖြင့် ကျွန်တော် အားဗျက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တဖန်ခြေယင်း ဘက်သို့သွားပြီးလျှင် သေသူစီး၍ထားသော နောက်ပိတ်ဖိနပ်များကို မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ပြီးလျှင် ၎င်းမှမြေမှုန့်များကို မီးခြစ်ထဲကလေးဖြင့် ခြစ်ကာ စက္ကူတစ်ပြောင်း ထုပ်လှူ၍ အလုပ်ပေါ်တွင် ခံတံဖြင့် ဖုံးမှတ်ပြန်၏။

ကျော်က “ဟယ်နယ်လဲ၊ ကိုသန့်ဇင်၊ ငါ့နံရံမတွေ့ရတာထောက်တော့ ဦးဘထွန်းမသေခင် တယောက်ယောက်ကယူထားပြီဆိုတဲ့ အချက်ဟာ သေချာပြီမဟုတ်လား”

ဇင်က “ဟုတ်ပါ့ဟယ်ဆရာ၊ ဒီခါတိုင်းတေးရမှာဘဲ”
“ကဲလေ...အလောင်းတွေလဲနေရာကျုပ်တို့ဘာဆက်လောက်သွားကြည့်ကြရအောင်၊ ငုံ့ပိုင်ကြီး လဲလိုက်နိုင်ယင်လိုက်ခဲ့ပါပင်ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့သည် မှန်အိမ်များ၊ လက်နှိပ်ခတ်မီးများဖြင့်ထွက်ခဲ့ကြရာသေသူဦးဘထွန်း၏ မိတ်ဆွေ ဦးစံရွှေလည်း ဈာန်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ တခါးခောင်ပေါ်တယ်ကလား နှင့် ပုလိပ်သားကလေးသည် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘက်သို့မုန်အိမ်များနှင့်သွားကြသောရာညရံပိုင်နှင့်ကျွန်တော် တို့လည်း ၎င်းတို့နောက်မှလိုက်ကြ၏။

မောင်သန့်ဇင်မှာ ခေတ္တနောက်ချန်၍နေခဲ့ရာ လမ်းလျှောက်၍သွားစဉ် ကျွန်တော်လည်း ဦးထင်ကျော်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ယှဉ်လျှောက်မိကြသောအခါ ကျွန်တော်က...

“ဟယ်နယ်ဗျာ၊ သေပြီးတဲ့နောက်မှ တေးလမ်းပေါ်လာချထားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း တယ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်အချို့မြန်လုပ်ပါကလားဗျာ”

“ဒီဟာတွင် ဘယ်ကလေးဗျာ၊ လူသတ်လို့သေတယ်ဆိုတာတောင် ကျုပ်ပြောနိုင်တယ်၊ လက်ဝဲ ဘက် နားဆင်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာကြီးကခု မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒဏ်ရာကလဲ အတော်ကြီးတဲ့ ဒဏ်ရာ၊ စက်ခေါင်းကဘီးနဲ့တိုက်၍ဖြစ်စေ၊ ကြိတ်၍ဖြစ်စေ ဖြစ်လာ နိုင်လောက် တဲ့ ဒဏ်ရာ ဘဲ၊ သို့သော် ဒီ ဒဏ်ရာက မီးပြီး ကျနေတဲ့ သွေးဟာ အထောက်ကြာပြီ၊ ပြီးတော့ သွေးကြောင်းစီးပြီး ကျတာက တဘက်ထဲကို သပ်သပ်ကျတာမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ဘက်ခွဲပြီး ကျနေတယ်၊ တချို့နေရာမှာ သွေးဟာ ခဲပြီးခြောက်တောင်နေပြီ၊ ပြီးတော့လဲ ဒီဒဏ်ရာကသွေးစီးကြောင်းဟာနှစ်ခုဗျာ၊ တခုနဲ့တခု ဂဲသြွေမထီပျံ့ညာနည်းနဲ့ သောင့်မှန်ကျအောင် စီးဆင်းနေတာတွေရတယ်၊ ပထမသွေးစီးကြောင်းက မျက်နှာ တည့်တည့်ပေါ် ဆင်းပြီး ရှုပ်အင်္ကျီ ကော်လာထိသော ဆင်းတယ်၊ ဒုတိယသွေးစီး ကြောင်းဟာ ဒဏ်ရာကနေပြီး ဦးခေါင်းရဲ့နောက်ဘည့်တည့်တို့ ဆင်းတယ်။ ဒီတော့အရည်ဆိုတာ နိမ့်တဲ့နေရာကို တဖန်စီးဆင်းမြဲ ဓမ္မတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ...”

www.burmeseclassic.com

“ဒီဟာကို မြင် ခြင်း အားဖြင့် ဘာသိရမလဲ ဆိုယင် သွေးကြောင်းဟာ မေးခွန်းထဲအောင် မျက်နှာပေါ်မှာ စီးကျနေတဲ့ အတွက် သူ့မျက်နှာဟာ ဒီဒဏ်ရာ ရရင် အခါတုန်းက အပေါ်ကို တည့်တည့် လှည့်ပြီးနေရမယ်၊ ခေါင်းဟာ နောက်ဘည့်တည့်ကို စောင်းတဲ့အခါမှာ မျက်နှာဟာ အပေါ်ကို မတ်မတ်နေတဲ့အခါဖြစ်ရမယ်”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့တိုင်းဆိုယင် ဟုတ်တာပေါ့”

“ဒီပေပဲ ကုန်ရထား စက်ဗိုလ်က မြင်တဲ့အခါမှာ မျက်နှာဟာ မြေကြီးကိုစိုက်ပြီး လူက မှောက်လျက်မြင်ရတယ်ဆို၊ ဒီတော့ ဒီဒဏ်ရာဟာ သွေးကြောင်းစီးပုံကို သေသေချာချာကြည့်ခြင်း အားဖြင့် ရထားတိုက်တဲ့ဒဏ်ရာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကျုပ်ပြောရတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“ဒီတော့ ဦးဘထွန်းဟာ ဒီဒဏ်ရာကို ရရင်အခါမှာ မတ်တပ်ဘဲရပ်နေနေ၊ လှိုင်လှိုင်နေနေ၊ မျက်နှာကိုပကတိအနေအထားအတိုင်း မတ်မတ်ထားတဲ့အခါမျိုးမှာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီဟာက ပထမသွေး ကြောင်းဗျနော်၊ မရုပ်စေနဲ့၊ နောက်ပြီးတော့ မသေခင်သူ့ကိုအတော်ကြာကြာပက်လက်လှန်ပြီးထား ရမယ်၊ ဒီဟာက ဒုတိယသွေးကြောင်းဗျနော်၊ ကိုင်း.....ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းပြီမဟုတ်လားကိုတင်မောင်”

“ရှင်းပါပြီဗျ၊ နို့ နေပါအုံး၊ ခေါင်းက ဒဏ်ရာ ချည်းမဟုတ်ဘဲ ပါးစပ်ကိုဟပြီး လျှာကို ကြည့်တာရယ်၊ လည်ပင်းကိုကြည့်တာရယ်က ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“ဒီလိုဗျာ....အခုအမှုက အတော် သင်္ကာမကင်းစရာ အချက်ကလေးတွေရှိတယ်ဗျ၊ ခင်သတဲ့ ဦးဘထွန်းဟာ ဦးခေါင်းမှာ ရတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့်သာ မဟုတ်သေးဘူး၊ အသက်ရှူကြပ်လို့ဖြစ်စေ၊ ကြိုးဆွဲချလို့ဖြစ်စေ၊ သေရတာယင်လဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ကျုပ်တွေးမိသေးတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဗျာ”

“ဒီဟာကတော့ သေပြီးတဲ့နောက် မျက်နှာထားပုံ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီဟာက လူပြန်းနားလည်သူ အတော်ခက်သပဗျာ၊ ဆေး ပညာ ဘက် မှာ နားလည်တဲ့လူတောင်မှ အတော် စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်မှ မြင်နိုင်လောက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်ကြားဘူးတယ်”

“ပြီးတော့လျှာဟာ နံနဲယောင်ပြီးနေတာတွေ့ရတယ်၊ အသက်နှုတ်ခမ်းမှာလဲ နံနဲသွေးစို့ပြီး ပူးယောင်နေတာတွေ့ရတာ၊ နှုတ်ခမ်းနဲ့လျှာမှာ တွေ့ရတဲ့ ဒဏ် ရာကလေးတွေ ဖြစ်ပေမယ့် အတော် တွေး ဆင်တယ်ဗျ၊ လျှာနဲ့နှုတ်ခမ်းပေါ်ကို တစုံတခုသောအရာဝတ္ထုနဲ့ အတင်းပွတ်တိုက်လို့ရတဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးတွေနဲ့တူတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဦးထင်ကျော်၏ တွေးဆပုံများကို အတော် မိတ်ဝင်စားစွာ စဉ်းစားလျက် ရှိနေ၏။ ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍....

“ကြိုးဆွဲချတာဖြစ်ယင်လဲ လည်ပင်းတနေရာရာမှာ ကြိုးရာ ဖြစ်စေ၊ ပွန်း ပဲ့ နေတဲ့ အရာ ဖြစ်စေ ရှိရမယ်၊ အခုတော့ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဒီတော့ မဟုတ်ခါမှလွဲရော ပါးစပ်ကို တခုခုနဲ့အတင်း ဆွဲပြီး ပိတ်သတ်တာနဲ့ အင်မတန်တူတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ အသက်မရှူနိုင်ဘဲ ပွန်းပြီးသေတဲ့နိမိတ် လက္ခဏာတွေ မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်နေတာဘဲ ကိုတင်မောင်”

“တယ်ပြီး အတွေးအခေါ်ကောင်းတာပဲဗျာ”

“ဒီထက်ကောင်းတာတွေတောင် ရှိသေးတယ်”

“ဘာတုန်းဗျ၊ ပြောစမ်းပါအုံး”

“သေသူဦးဘယွန်းသွားကြားထဲက ဘာတွေတယ်ထင်သလဲ”

“ဝက်သားကြော်ဆိုလား၊ ဝက်အူချောင်းဆိုလား အဖတ်တွေ တွေတယ်ဆို”

“ဒီ့ပြင်ရှိသေးတယ်ဗျ”

“ဘာလဲဗျ”

“အံ့သွားရဲ့အစွန်းမှာအပြာရောင်ဆိုးပြီးထားတဲ့ ဂွမ်းဘည်နဲ့လုပ်တဲ့ အဝတ်တခုခုက ဂွမ်းမျှင်ကလေးတွေ ငြိပြီးနေတာတွေရတယ်ဗျ”

“တယ်ပြီး သေလဲ သေချာတဲ့ လူတယောက်ပါဘဲဗျာ”

“ခါကြောင့် ဒီဟာတွေကိုပေါင်းစပ်ပြီးကြည့်လိုက်ယင် ကျုပ်တို့ဘာသိရသလဲဦးဘထွန်းဟာ မသေခင် ဦးခေါင်းက ဒဏ်ရာကြီးကို ရတယ်၊ ဒဏ်ရာကြီးရပြီးတော့ မသေခင် တစုံတယောက်က သူ့ပါးစပ်ထဲကို ဂွမ်းနဲ့ ယက်တဲ့အဝတ်တခုခုကိုအတင်းထိုးသွင်းပြီး အသက်မရှူနိုင်လောက်အောင် လုပ်လို့ အသက်ရှူကြပ်သေရတယ်၊ ပြီးတော့ အလောင်းကို အတော်ကြာအောင် ပက်လက်လှန်ထားတယ်၊ အလို အလောင်းတွေတဲ့နေရာ ရောက်လာပြီဆိုပါကလားဗျ၊ ဟောဟိုမှာ ရုပ်ပိုင်ကြီးက ပြောနေတယ်”

ကျွန်တော်နှင့်ဦးထင်ကျော်တို့သည် စကားတပြောပြောနှင့်လာခဲ့ကြရာ မီးရထားအလံပြတိုင်တတိုင်ကိုကျော်လွန်ပြီးနောက် အတန်ငယ် ဆက်လက် လျှောက် သွား မိ သော အခါရထားလမ်းသည် လောက်လေးကင်းသဖွယ် အတန်ငယ် ကွေး၍ သွားသော နေရာ တခုသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။ ထိုလမ်းကွေ့ ၏အလယ်လောက်၌ ညဉ့်ရုပ်ပိုင်သည် ရပ်လျက်နေရာမှာ ဦးဘထွန်းအလောင်းတွေ့ရသော နေရာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

အလောင်းတွေ့ရသည်ဆိုသောနေရာ၌ ဂုန်ညှင်းခန့်ရှိ သွေးကွက် ၂ ကွက်ကို ဇလီဖားတုံးပေါ်တွင် တွေ့ရ၍ ၎င်းအနီး၌လည်း မီးရောင်တွင်ပြောင်ပြောင်လက်လက်ရှိနေသည့် မှန်ကွဲစကလေးမျှားကိုလည်းတွေ့ရ၏။ ယင်းမှန်ကွဲစကလေးမျှားမှာ ဦးဘထွန်းမျက်မှန်မှ မှန်ကွဲမျှားဖြစ်ဟန်တူ၏။ သို့နှင့် ဦးထင်ကျော်လည်း မှန်ကွဲစမျှားကို စက္ကူတခုဖြင့် ကိုယ်တိုင်စုဆောင်းလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်မှာလည်း တတ်နိုင်သမျှ ကူညီစုဆောင်းပေးရလေသည်။

သို့ရှိစဉ် အင်စပိတ်တော်ကိုသန့်ငင်သည် ကျွန်ုပ် တို့ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသဖြင့် မျက်မှန်ကွဲစကလေးမျှားကို စုဆောင်းနေသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အားမြင်သောအခါ ကိုသန့်ငင်က....

“ဘယ်နှယ်လဲဆရာ၊ ဘာလုပ်နေပြန်တာလဲ”

ကျော်။ “မျက်မှန်ကွဲစကလေးတွေတွေ့လို့ ဦးဘထွန်းမျက်မှန်က မှန် ကွဲ စ တွေ ဘဲ ဆိုပြီး စုံနေတယ်ဗျ”

ငင်။ “ဒီဟာကတော့ တယ်ဆိုင်ဖယ်မထင်ပါဘူးဆရာ”

“အင်း...မဆိုင်ဘူးဆိုလဲ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် လိုလိုမယ်မယ် ယူထားလင်မမှားပါဘူး”

“ဦးဘထွန်းဟာ မျက်စိမှန်လို့ မျက်မှန်အမြဲတပ်ထားရတယ်ဆိုတာက အမှန်ဘဲမဟုတ်လား ဆရာရဲ့”

“ဒါကတော့ ယုံမှားစရာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ သူ့နှာခေါင်း ပေါ်မှာ တောင် ကျုပ်ကြည့်ခဲ့ ပြီးပါပြီ”

“ဆရာက အင်မတန် သေချာတာဘဲ”

“ဒီအလုပ်မျိုးက သေချာမှပေါ့ ကိုသန့်ဇင်၊ အော်...ဒါထက် ဦးဘထွန်းအလောင်းနားမှာ ခေါင်းပေါင်း မတွေ့ရဘူးဆိုဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မတွေ့ရဘူးတဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော်လဲရုံပိုင်ကြီးကိုတောင် အရှာခိုင်းထားပါတယ်”
ဦးထင်ကျော်သည် ဇလိမားတုံးပေါ်တွင် တွေ့ရသော သွေးကွက်များကို ညွှန်ပြလျက်...
ဘယ်နှယ်လဲ ကိုသန့်ဇင်၊ ဇလိမားတုံးပေါ်က သွေးကွက်နှစ်ကွက်ကို မြင်တယ်မဟုတ်လားဗျ”

“မြင်ပါပြီဆရာ”

“ခင်ဗျားသဘော ဘယ်လိုရသလဲ”

“ရထားကြိတ်လိုရတဲ့ဒဏ်ရာက ထွက်တဲ့သွေးပေါ့ဆရာ”

“ရထားကြိတ်တဲ့အမှုတွေ ကျုပ်အများကြီးတွေဘူးတယ်ဗျ၊ သွေးကွက် ဒီလောက်နဲတာ မတွေ့ဘူးဘူး၊ တခါလဲ အိုင်ထွန်းပြီးနေတာဘဲ”ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်တော်အား ပြောသော ရှင်းလင်းချက်များကို အင်စပိုက်တော် ကိုသန့်ဇင်အား ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်လည်း တစုံတရာကို အမှတ်ရသည့်ဟန်ဖြင့် မီးရထားသံလမ်း၏ အနောက်ကိုင်း၊ အရှေ့ဘက်ကိုင်း သွားရောက်ကြည့်ရှုကာ အနောက်ဘက်ရှိ သံကြီးတန်းများကို ကျော်၍ ကင်းပင်များ ကြိုကြားပေါက်၍နေသောနေရာမှ မြေမှန်အနည်းငယ်ကို ယူခဲ့ပြန်ပြီးလျှင် စက္ကူတခွက်ထုပ်၍ ရေးမှတ်ထားလိုက်၏။

ထိုအခါ ညဉ့်ရုံပိုင်လည်း နှာခေါင်းကိုရှုံ့လျက် ကျွန်တော်အနီးသို့ချဉ်းကပ်ကာ“ဘယ်နှယ် လဲမိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားလူကလဲ အတွေးက တယ်ပြီးခေါင်နေတယ်ထင်ပေါ့ဗျာ၊ မီးရထားလမ်းပေါ် မှာ ရထားကြိတ်ပြီး သေတာတောင် လူသတ်မှုဖြစ်အောင် လုပ်နေပြန်ပြီဗျ”ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ရှုံ့ရှုံ့သည်နှင့်...

“ခင်ဗျားတို့နဲ့မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ သူထင်တာသူလုပ်တာဘဲ”ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်က....

“ဘယ်နှယ်လဲ ဦးထင်ကျော်၊ ဒီမြေမှန်တွေက ဘာလဲဗျ”

“ဦးဘထွန်းရဲ့ နောက်ပိတ်ဘိနပ်မှာ ကပ်နေတဲ့အမှန်တွေနဲ့ယှဉ်ကြည့်ရအောင် လိုလိုမယ်မယ် ယူလာတာဗျာ”

ဦးထင်ကျော်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် နီးနီးကပ်ကပ်ထိုးကာ လိုက်လံ ရှာဖွေသော်လည်း နောက်ထပ်ထူးထူးခြားခြား တစုံတရာမတွေ့ရှိရတော့ချေ။ သို့ရှိစဉ် အင်စပိုက်တော်

ကိုသန့်ငင်လွှတ်လိုက်သော ပုလိပ်သားကလေးနှင့် ပေါ်တယ်ကုလားသည် ပြန်၍ဆောက်ရှိလာကာ ပတ်ဝန်းကျင်အနီးတဝိုက်၌ သေသုဇ်ခေါင်းပေါင်းကို ရွာဖွေ၍မတွေ့ရကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။

ဦးဘထွန်း၏မိတ်ဆွေ ဦးဝေရွှေဆိုသူနှင့် ညဉ့်ရုံပိုင်မှာ ကျွန်တော်တို့လုပ်ကိုင်နေသည့် အလုပ်သည် ၎င်းတို့နှင့်တစ်တရာမသက်ဆိုင်ဘိသကဲ့သို့ သံလမ်းပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အိပ်ငိုက်လျက်ရှိကြလေရာ ကျွန်တော်နှင့် အင်ပေါက်တော် ကိုသန့်ငင်နှစ်ယောက်သာ ဦးထင်ကျော်အား ကူညီပြီးလျှင်လိုက်လံ ရွာဖွေလျက်ရှိကြလေသည်။

သွေးကွက်များ တွေ့သောနေရာနှင့် တလံကွာလောက်တွင် ခေါက်တုန့် ချည်၍ထားသော ကြိုးကွင်းကလေးကိုတွေ့ရသည့်နှင့် ကျွန်တော်လည်း ဘိနပ်ဦးနှင့်လှိုင်း၍ကြည့်မိနေရာ၊ ဦးထင်ကျော်က-

“ဘာလဲဗျ၊ ကိုတင်မောင်”

“ကြိုးကွင်းကလေး တခုဗျ”

“မှန်းစမ်းဗျ၊ အင်း...ကြိုးကလေးက ချည်ကြိုးဘဲဗျ၊ အထဲက အစိမ်းရောင်ကလေးတောင် ဖောက်ပြီးလိမ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့လဲ ကွင်းကလေးကိုခေါက်တုန့်လုပ်ပြီး ချည်ထားတာထောက်တော့ ငါးမူးလုံးသာသာလောက်ရှိတဲ့ အရာတခုခုကို ချည်ထားရာက ပြတ်ကျန်ရစ်တာနဲ့တူတယ်၊ ဖြတ်ထားတာကတော့ နှစ်ဘက်စလုံး ဓားနဲ့ဖြတ်ထားတယ်၊ လက်နဲ့ဆွဲဖြတ်တာတော့ ဟုတ်ဟန်မရှိဘူး”

“အမှုနဲ့ဆက်သွယ်ခြင်းရှိလို့လားဗျ”

“အ မှန်တော့ မ ပြော တတ် ဖူး ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ လို လို မယ် မယ် သိမ်း ရသေး တာ ပေါ့ ကိုတင်မောင်ရယ်”

အချိန်မှာ ညဉ့် ၁၁ နာရီခွဲလျော်ပြီဖြစ်၍ ကျွန် တော် တို့ လည်း အိပ် ငိုက် စ ပြု လာ ၏။ ဦးထင်ကျော်မှာမူ လွန်စွာပင် စိတ်အားထက်သန်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ အင်စပိတ်တော် ကိုသန့်ငင်ကလည်း “ဆရာပြောသလိုဆိုယင် အိမ်တအိမ်ထဲမှာသတ်ပြီး ဦးဘထွန်းအလောင်းကို ဒီယူလာတယ် ဆိုတာပေါ့”

“ဒီအတိုင်းဘဲ ကိုသန့်ငင်၊ ဦးဘထွန်း အလောင်းနားမှာ ခေါင်းပေါင်းမတွေ့ရတဲ့အချက် ဟာလဲ ကျုပ်စုံမေးပြီးတဲ့အချက်တွေကိုလာပြီး တောက်ခံတာဘဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အားလုံးအချက်တွေကိုစုပြီး ကြည့်လိုက်ယင် ဦးဘထွန်းဟာ အိမ်တအိမ်မှာ အသတ်ခံရရှာတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကိုယူလာတယ်၊ အိမ်ကလဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာတောင် ကော်ဇောတွေဘာတွေခင်းထား တယ်ဆိုတော့ အတော်မိုလ်ဆန်တဲ့အိမ်ဘဲ၊ နေတဲ့လူကလဲ လူကုတ်နီထဲကနဲ့တူတယ်၊ ဒီအိပ်ကို ကျုပ် တို့ တွေ့အောင်ရှာရလိမ့်မယ်၊ဒီအိမ်တွေယင် အိမ်ထဲမှာ ခြေရာလက်ရာတွေ အတော်အတန်တွေ့ကောင်း ပါရဲ့ဗျာ”

“ဟာ...ဆရာပြောတာကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ ဒီအိမ်ကိုရှာဖွေက ကောက်ချိုးပုံထဲမှာ အပ်ပေးကတာကို ရွာရသလို ဖြစ်မနေပေဘူးလားဆရာ”

“ပုလိပ်လုပ်ပြီး တယ်စိတ်လျော့တဲ့လူဘဲ၊ အစိုးရလခကို မစားတဲ့လူကတောင် ဒီလောက် လုပ်ကိုင်ပေးပြီး လမ်းပြနေပြီဟာ၊ ခင်ဗျားဝတ္ထုများက တွေ့အောင်ရှာမှပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျားလဲ ဒီနယ်

သားဘဲ နေပါအုံး၊ အနောက်ဘက်မှာ ကျုပ်တို့အခုရပ်ပြီး နေတဲ့နေရာနဲ့ အနီးဆုံးအိမ်ဘယ်မှာလဲ”

“မရှိပါဘူးဆရာ၊ နို့ပေမဲ့ ဂိုက်တရာလောက်သွားမိသင်တော့ လူလမ်းကလေးတခုရှိတယ်၊ ဒီလူလမ်း ကလေးဟာ ကုလားသူဌေးမြဲကြီး မြောက်ဘက်ကပ်နေတဲ့နေရာမှာ ခြံတခြံရှိတယ်ထင်တယ်၊ ဒီခြံဟာ ဗမာခြံဘဲ၊ အိမ်ဘလုံးလဲရှိတယ်”

“ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူနေသလဲဗျ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးဆရာ”

“ဒီအိမ်ဟာ ဒီနေရာနဲ့ အနီးဆုံးပေါ့”

“အနီးဆုံးဘဲ ဆိုပါတော့ဆရာ၊ ဒီအိမ်ရှေ့မြောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အိမ်တွေရှိပါ တယ်”

“ဒီကနေပြီး ဘယ်လောက်ဝေးတယ်ထင်သလဲ”

“စိတ်ထင် ဂိုက် ၃၀၀ လောက်ဘဲဆိုပါတော့ဆရာ”

“ကိုင်း...သွားစို့ ကိုသန့်ဇင်၊ အမှုဆိုတာ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အေးနေလို့မဖြစ်ဖူး၊ ပူပူနွေးနွေး လုပ်ကြမှု နေရာကျလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ကိုင်းလေ ဆရာသဘောပေါ့။ ကျွန်တော်တော့ တယ်ပြီးမထင်လှပါဘူး၊ ဒီနေရာတွေမှာ လဲ လူဆိုးသူဆိုးရှိတယ်မကြားပါဘူး”

“လမ်းတော့ ခင်ဗျားကောင်းကောင်းသိတယ်နော်”

“သိပါတယ်ဆရာ”

“ကဲ...ဒါဖြင့် သွားကြစို့”

သေသူ ဦးဘထွန်း၏ မိတ်ဆွေ ဦးစံရွှေနှင့် ညဉ့်ရပ်ဝင်တို့ကိုထားခဲ့၍ ကျွန်တော်တို့လည်း မီးရထားလမ်းကို ဘေးတဘက်တချက်မှ ကာရံထားသည့် သံကြိုးတန်းများကိုကျော်ကာ ကိုင်းမြက် နှင့် အခြား ဆူးပင်ကလေးများ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော မြေကွက်လပ်ကြီးကို ဖြတ်လျက် တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ဗုလိပ်သားကလေးနှင့် ပေါ်တယ်ကုလားက လက်ဆွဲမီးအိမ်တလုံးစီ ကိုင်လျက် ဦးထင်ကျော်နှင့် ကိုသန့်ဇင်တို့၌ လက်နှိပ်ခတ်မီးကိုယ်စီပါရှိလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ၂ နာရီခန့်မျှ ဆေးတံကို ဖြတ်၍ ထားခဲ့ရသဖြင့် ဆေးတံကို အားပါးတရ ချူရှိုက်ယင်းလိုက်ပါလာခဲ့ရာ ကျွန်တော်မှာ အတန်ငယ် အိပ်ငိုက်လာပြီးဖြစ်၍ လမ်းကိုပင် အနိုင်နိုင် လျှောက်ရလေ၏။

အင်စပိတ်တော် ကိုသန့်ဇင်က ရွှေမှလမ်းပြလျက် ကျွန်တော်တို့ လူစုစုလည်း ဂိုက် ၁၀၀ ခန့် သွားမိသောအခါ မြောက်ဘက်သို့ တည့်တည့်သွားသော လူသွားလမ်းကလေး တလမ်းကို တွေ့ရှိ ရသဖြင့် ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း ဂိုက် ၅၀ခန့် သာသာမျှ ရှေ့သို့ ဆက်လက် လျှောက်သွားမိသော အခါ ပိန္နဲပင်များ၊ သရက်ပင်များဖြင့် အုပ်ဆိုင်လျက် ရှိသော ခြံကြီးတခြံရှေ့သို့ ရောက်လာ ခဲ့ကြ၏။ ထိုခြံမှာ ကိုသန့်ဇင်ပြောသော ကုလားသူဌေး မြဲကြီး ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။ ထို့နောက် ခြံကြီး အစွန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကိုသန့်ဇင်သည် အရှေ့ဘက်သို့ ချိုးသွားသဖြင့် ကျွန်တော် တို့လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ငင်။ ။“ဒီခြံကြီးဟာ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ကုလားသုဌေး ခြံကြီးဘဲဆရာ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အိမ်ဟာ ရွှေ့မှာ တယ်မဝေးတော့ဘူး”

ဦးထင်ကျော်သည် ပါးစပ်မှ ဆေးတံကို မချွတ်ဘဲ ဦးခေါင်းတချက် ဆတ်လိုက်ပြီးလျှင် အင်စပိတ်တော် ကိုသန့်ငင် ခေါ်ဆောင်သွားသည့်အတိုင်း လိုက်ပါသွားရလေရာ ကျွန်တော်လည်း နောက်မှတပ်လျက် လိုက်ပါသွားရ တော့၏။

ခြေလမ်း၅၀ ဆယ်ခန့်မျှ ဆက်လက် သွားမိသောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ခပ်မြင့်မြင့် အိမ်ကြီးတလုံးကို တွေ့ရသဖြင့် ကိုသန့်ငင်လည်း အိမ်ခြံအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးဖြင့် ဘောင်မြောက်လေးပါး ထိုးကြည့်လျက်ရှိ၏။ အိမ်ကြီးမှာ သစ်ပင်အုပ်ကလေးနှင့် ဝါးငှ ရိုက် ၅ ရိုက်ခန့်မျှသာ ဝေးပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့ရှိ မြေလမ်းကလေးမှာလည်း ထိုအပင်အုပ်ဆီသို့ ဖြတ်ကာ အခြားဘက်ရှိ ကွင်းပြင်နှင့် ဆက်လျက်ရှိလေသည်။

အိမ်ကြီးမှာ အိမ်ရှေ့ ပြူတင်းပေါက်များနှင့် တံခါးမကြီးကိုပါ ပိတ်ထားလျက် အတွင်းမှ လူသံသွယ်ဟူ၍လည်း မကြားရသည့်ပြင် မီးရောင်ဟူ၍လည်း တစုံတရာ မမြင်ရဘဲ ကြယ်ရောင်များ အောက်တွင် အပြာရောင် ကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုကာ ပကတိ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေ၏။

ကိုသန့်ငင်သည် ခြောက်လုံးပူး သေနတ်ကို ခါးထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ အသင့်ကိုင်ထားလျက်... အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့ တဆိတ်တံခါး ဖွင့်ကြပါအုံးဗျာ”

ဟု ပါးစပ်က ဟစ်အော်ယင်း တံခါးရွက်ကို လက်သီးဖြင့်ထုလျက်ရှိလေသည်။ သို့သော် အတွင်းမှမည်သည့်အသံကိုမျှမကြားရ၊ မည်သည့်အလင်းရောင်မျှလည်း မမြင်ရချေ။ ဤသို့နှင့်နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှ တံခါးကို ထုခိုက် ဟစ်အော်ခေါ်သော်လည်း အိမ်ကြီးမှာ လူသွယ်မရှိသည့် လက္ခဏာဖြင့် ယခင်ကအတိုင်း ဆိတ်ငြိမ်မြဲ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိလေသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်တကွ ဟိုဟိုဒီဒီ ထိုးကြည့်လျက် ရှိနေ၏။

ငင်။ ။“လူရှိမယ် မထင်ဘူးဆရာ”

ကျော်။ ။“ရှိမရှိတော့မသိဘူး၊ လူနေတာတော့ အမှန်ဘဲဗျ”

“ဆရာက ဘာပြုလို့ သိသလဲ”

“ဦးထင်ကျော်က အိမ်တံခါးမကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ မြက်ခင်းကလေးတခုကို လက်နှိပ် ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးပြယင်း...”

“ဒီမှာ ကြည့်ပါလားဗျ၊ စီးကရက်ဗူးခွဲတခုနဲ့ မီးခြစ်ဆံ့နှစ်ဆံ့၊ ညနေက ပစ်ထားတာလား၊ အလွန်ဆိုးမနေကဘဲလား၊ မပြောတတ်ဘူး၊ အားလုံး လုတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဘဲ၊ တံခါးကို အတွင်းက ကန်လန့်ထိုးထားလား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အတွင်းက ကန်လန့်ထိုး ပိတ်ထားတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ နောက်ဖေးဘက် လှည့်ကြည့်ကြအုံးစို့ဗျာ၊ အိမ်ရှေ့တံခါးကို အတွင်းက ပိတ်ပြီး နောက်ဖေးတံခါးက လှည့်ထွက်နိုင်တယ် မဟုတ်လားဗျ”
သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်၏နံဘေးမှပတ်၍ နောက်ဖေးဘက်သို့ လာခဲ့ကြရာ

ဦးထင်ကျော် ထင်သည့်အတိုင်း နောက်ပေးမီးဖို တံခါးကို အပြင်မှ သေ့ခလောက်ခတ်၍ ငိတ်ထားသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

ကျော်။ “ကဲ...အိပ်ထဲမှာ လူမရှိဘူး ဆိုတာတော့ သေချာပြီ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ အတင်းပွင့်ကြစို့လားဗျာ”

ဇင်။ “လူကြီးလူနကောင်းအိမ်များ ဖြစ်နေယင်”

“ဖြစ်နေယင်လဲ တောင်းပန်ရုံပေါ့ဗျာ၊ နောက်ခါလာ နောင်ခါဈေးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဆရာရေ၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ဟာ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ အိမ်နဲ့ အနီးဆုံးအိပ်ဖြစ်ပြီး အိမ်ကိုလဲ အပြင်က သေ့ခတ် ထွက်သွားတယ်ဆိုတော့ မသက်သာစရာ ကောင်းတာဘဲ”

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသား သေ့ခလောက်ကို ပွင့်ရန် မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး၌ တစ်-နှစ်-သုံးဟု အချက်ပေးကာ ပုခုံးများဖြင့် တပြိုင်တည်းဝင်၍ တိုက်လေရာ သေ့ခလောက် ချိတ်ထားသည့် အပြင်သံပြားနှင့် ဝက်ဘူများ ပြုတ်သွားပြီး နောက် တံခါးလည်း ပွင့်၍ သွားတော့ ၏။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်မှာလည်း အားလွန်ကာတွေးလုံးရစ်ပတ် လဲကျသွားတော့၏။ ပွင့်သွားသော တံခါးမှာ နောက်ပေးမီးဖိုခန်း တံခါးဖြစ်၍ မှောင်နှင့်မည်းမည်း မှီနေသော အိမ်အတိုင်းသို့ ပုလိပ်ကလေးနှင့် ပေါ်တယ်ကုလားအား လက်ဆွဲမှန်အိမ်ကလေးဖြင့် ရှေ့မှ လမ်းပြဧပြေးလျှင် ကျွန်တော်တို့က လက်နှိပ်ခတ်မီးများဖြင့် နောက်မှလိုက်၍ ဝင်သွားကြရ၏။

မီးဖိုခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းမှာ ထမင်းစားခန်းဖြစ်၍ ဖယောင်းပုဆိုးအဖြူခင်းထားသော ထမင်းစားစားပွဲဘလုံးနှင့်ကုလားထိုင် ၂ လုံး ရှိ၏။ ၎င်းရှေ့ဘက်တွင် ခန်းဆီးတင်ကာရှိထားသော အိပ်ခန်းဖြစ်၍ တယောက်အိပ် ကုတင်တလုံးနှင့် ခြင်ထောင်ရှိရာ၊ ခြင်ထောင်ကို အပေါ်သို့ ပင့်တင် ထားလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်ရှေ့ ညှော်ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာ ယင်း ညှော်ခန်းမှာ အလျားပေ ၂၀၊ အနံ ၁၅ ပေခန့် ကျယ်၍အပြင်ဘက်ခပ်ကျကျတွင် ၁၂ ပေခန့်ရှိ ကော်ဇောတချပ်ခင်းထားရာ ကြိမ်ကုလားထိုင် ၄ လုံးနှင့် အလယ်တွင် စားပွဲဝိုင်းတခု ရှိ၏။ ခေါင်းရင်းဘက်မှ အလယ်တိုင်တွင် ရှေးဟောင်း အိမ်ရှည် တိုင်ကပ်နာရီတလုံးရှိ၍ ခြေရင်းဘက် ခေါင်တထောင့်တွင် စားသောက်ဖွယ်များ ထည့်ထားဟန်တူသည့် ကြောင်အိမ်တလုံးရှိ၏။ ကြောင်အိမ်ပေါ်၌ကား ယိုဗူးနှင့် သစ်သီးဗူး၊ အသားဗူးအချို့ ရှိ၍ ကြောင်အိမ် အတိုင်း၌မူ စားသောက်ဖွယ် ဟင်းလျာများ ထည့်ထားဟန် တူ၏။ အခန်း၏အလယ်တွင် ရှေးဟောင်း နိုင်ငံခြားဖြစ် လသားနှင့်အိပ်ကြီး တလုံးမှာ မီးငြိမ်းလျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ဦးထင်ကျော်က ပြောသဖြင့် ထိုလသား မှန်အိပ်ကြီးကို မီးထွန်းလိုက်ရာ အိမ်ရှေ့ ညှော်ခန်းတခန်းလုံး ထိန်လင်း၍ သွားသဖြင့် အထက်ပါ ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို ကောင်းစွာ မြင်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ကိုသန့်ဇင်သည် ဦးထင်ကျော်နှင့်အတူ ကြောင်အိမ်တံခါးမှဖုန်ကို ဖိုက်ချိုး၍ ရွာဖွေရာ ဆီများအနည်းငယ် ကျန်ရှိနေသော ပန်းကန်ပြားတခုပေါ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးထင်ကျော်က ပန်းကန်ကို နမ်းကြည့်လျက် ရှိလေသည်။

ဇင်။ “ဘာနဲ့ရသလဲ ဆရာရေ”

ကျော်။ ။ “ဝက်အူချောင်းနဲ့ထဲဗျို”

“အင်း...ဒီတော့ အရူးထင်ချက် အတော်နီးလာတာဘဲအရာ၊ နို့ပေမဲ့ ပထမဆုံး အရေးကြီးတာက လူသတ်တဲ့ လက်နက်တို့၊ သွေးစွန်းတဲ့ အဝတ်အစားတို့၊ သွေးကွက်တို့ ရွာသို့က အရေးကြီးတာ မဟုတ်လားအရာရဲ့၊ လူသတ်တဲ့ အိမ်မှန်ယင် သွေးစသွေးနတို့၊ လက်နက်တို့ တွေရမယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုသန့်ဇင်၊ သတ်တဲ့ လက်နက်ဟာ ပထမ အရေးကြီးဆုံးဘဲ၊ ကဲလေ... ကျုပ်တို့ ရွာကြသေးတာပေါ့”

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အိပ်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်းတွင် ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ လက်နက်ဟူ၍ လက်ကိုင်တုတ်ကလေးတချောင်းကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ကျွန်တော်တို့လည်း နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းသို့ ဝင်ခဲ့၍ ဟိုဟိုဒီဒီ ချောင်တချောင်တွင် အမှိုက်များထည့်သော သံပုတလုံးကို တွေ့ရသဖြင့် အပေါ်မှ အုတ်ထားသော စက္ကူတချပ်ကို ဖယ်ကာ အတွင်းသို့ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်မိ၏။ အတွင်း၌ကား ပြုတ်စပြင်းတောင်း အခြား အမှိုက်သရိုက်များအပြင် ၎င်းတို့အပေါ်မှ ဖန်ခွက်အကဲ့ နှစ်လုံးကို တွေ့မိ၏။

ကျွန်တော်။ ။ “ဟောဒီမှာ ဖန်ခွက်အကဲ့တွေတွေတယ်ဦးထင်ကျော်”

ကျော်။ ။ “လက်နဲ့ သွားပြီး မကိုင်နဲ့ဆုံး ကိုတင်မောင်”

ကျွန်တော်က ဦးထင်ကျော်နှင့် ကိုသန့်ဇင်တို့အား လှမ်း၍ ပြောလိုက်ရာ ဦးထင်ကျော်နှင့် ကိုသန့်ဇင်တို့လည်း ချက်ခြင်းပင် ရောက်၍လာလေသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် အမှိုက်ပုံးထဲတွင် တွေ့ရသော ဖန်ခွက်အကဲ့များကို လက်ဖြင့် မကိုင်ဘဲ သံညှပ်တခုဖြင့် ဆွဲယူပြီးလျှင်စက္ကူချပ်ပေါ်၌ ချထားလေ၏။ ဖန်ခွက်ပင်နှစ်ခုမှာ အတော်ပင် ထူသဖြင့် မကွဲဘဲမူလအတိုင်းရှိနေ၍ ၎င်းမှအရက်များပင် ထွက်လျက်ရှိလေသည်။ အနေအထားမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရှိနေကြ၍မကြာသေးမီက စွန့်ပစ်ထားဟန်လက္ခဏာရှိ၏။

ကျော်။ ။ “ဒီနေရာကျတယ်ဗျို ကိုတင်မောင်၊ ဒီပစ္စည်းဟာ အခုအမှုမှာ အရေးကြီးတဲ့ သက်သေခံတခုဘဲဗျ၊ လူနှစ်ယောက်ဟာ ဒီအိမ်ထဲမှာ မကြာသေးခင်က ဒီဖန်ခွက်နဲ့ အရက်သောက်စား၊ သောက်ပြီးတော့ ဖန်ခွက်ကိုတမင်ဘဲ ခွဲပစ်သလား၊ မတော်တဆဘဲ ကွဲတာလားတော့ မပြောတတ်ဘူးကဲ...ကိုသန့်ဇင်၊ ဒီဖန်ခွက်အကဲ့နှစ်လုံးနဲ့ ဖန်ကဲ့ အစအနတို့ကို စက္ကူနဲ့ ထုပ်ပြီး ခင်ဗျားကောင်ကလေးကို သိမ်းထားပေးစေဗျာ၊ ဒီအိမ်ထဲမှာသာ ဖြစ်ရိုးမှန်ယင် ဒါဟာ အရေးကြီးတဲ့ သက်သေခံတခုဘဲဗျ”

သို့နှင့် ကိုသန့်ဇင်လည်း သူ၏တပည့်ပုလိပ်ကလေးအား ဖန်ကဲ့များကို လက်ဖြင့် မထိစေဘဲ စက္ကူဖြင့်ထုပ်၍ သိမ်းထားစေ၏။

ဦးထင်ကျော်နှင့် ကိုသန့်ဇင်တို့သည် အိမ်ရှေ့ညောင်ခန်းနှင့်တကွ နေရာအနှံ့အပြားတွင် မူလအခြေအနေအတိုင်း ခြေရာလက်ရာမပျက်စေဘဲ အချို့နေရာများတွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကာ ရွာဖွေလျက်ရှိကြလေ၏။

ကော်ဇောပေါ်၌၎င်း၊ စားပွဲဝိုင်းနှင့် ကုလားထိုင်များအောက်၌၎င်း၊ အခန်းခေါင့်များ၌၎င်း အနှံ့အပြားရှာဖွေလျက်ရှိကြ၏။ သို့သော်မည်သည့် အရာဝတ္ထုမှ မည်မည်ရရ မတွေ့ရချေ။

www.burmeseclassic.com

ဦးထင်ကျော်သည် ကုလားထိုင်များအလယ်ရှိ စားပွဲခိုင်းကလေးရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် စားပွဲခိုင်းကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ပတ်ပတ်လည် ထိုးကြည့်လျက်ရှိရာ စားပွဲခိုင်း၏ ခေါင်းစွန်းတနေရာတွင် ၄ လက်မပတ်လည်ခန့် ကြေးမူလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စားပွဲခိုင်းကို မီးရောင်အောက်တည့်တည့်သို့ယူခဲ့ပြီးလျှင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် အသေအချာထိုးကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

ကျော်။ “ကိုတင်မောင်၊ ဒီနေရာကြည့်စမ်းဗျာ၊ နံနံစိုမနေဘူးလား။”

ကျွန်တော်။ “ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ နံနံထိုင်းနေတယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် မှန်ဘီလူးဖြင့် ထိုနေရာကို အသေအချာကြည့်ပြန်၏။

ကျော်။ “ထိုင်းရုံတွင်မကဘူးဗျာ၊ ဟောဒီနေရာက ချည်ကြိုးကလေး တမျှင်နှစ်မျှင်တောင် ကျွတ်ထွက်နေတယ်”

ထိုနေ့က ဦးထင်ကျော်သည် စားပွဲခိုင်းကို သိမ်းဆည်းထားရန် ပြောရာကိုသန့်ဇင်လည်း ပုလိပ်သားလေးအား စားပွဲခိုင်းကိုခေါ်ကံ၍ သဘင်းစာစက္ကူတချပ်ဖြင့်ထုပ်ပေးပြီးလျှင် သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

ထို့အချိန်၌ ကိုသန့်ဇင်မှာ လက်နက်ဟူ၍၎င်း၊ သွေးစသွေးနုဟူ၍၎င်း၊ တစုံတရာ မတွေ့ရှိရသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်မှာလည်း ဦးထင်ကျော်အား ဆက်လက်ကူညီရန် အလုပ်မရှိတော့သဖြင့် အခြားကုလားထိုင် တလုံးပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်လျက်ရှိနေ၏။ သို့သော် ဦးထင်ကျော်မှာမူ ခြေရာလက်ရာ အစအနများ အတော်အတန် တွေ့ရှိရပြီဖြစ်သဖြင့် ယခင်ကထက်စိတ်အားထက်သန်လာသည့်ဟန်၌ ကော်ဇောခေါင်းဟနေရာတွင် စူးထောက်လျက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် မှန်ဘီလူးကိုလက်တက်စံမြှင့်ကိုင်ကာ တစုံတရာကို ကြည့်ရှုရှာဖွေလျက်ရှိနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အိပ်တော့မည်ဟု ပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် ဦးထင်ကျော်မှာ အိပ်သေးဘဲ အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ စားပွဲခိုင်းပေါ်တွင် စက္ကူချပ်တခုကိုချကာ အိပ်ထဲတွင် ယူ၍လာခဲ့သော အထုပ်ကလေးတထုပ်ကိုထုတ်၍ ထိုထုပ်ထဲမှ မှန်ကွဲအစအနကလေးများကို စက္ကူချပ်ပေါ်တွင်ညှပ်ကလေးဖြင့်တင်၍ ကြည့်ရှုနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် ဤသို့ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့လှည့်၍ ကိုသန့်ဇင် လာပါအုံးဗျာ၊ တခုပြခင်လို့”

...ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း စားပွဲခိုင်းကလေးရှိရာသို့သွားရောက်ကာ သူ၏ပုခုံးပေါ်မှကျော်၍ သူလုပ်ကိုင်နေသည်ကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ စက္ကူချပ်ပေါ်၌ကား ခဲတံဖြင့် ချေးထားသော ဒဏ်ခံခိုင်းသားသားခန့် စက်ဝိုင်းနှစ်ခုရှိ၍ ထိုစက်ဝိုင်းနှစ်ခုပေါ်တွင် မှန်ကွဲကလေးများကိုပြည့်အောင်ပီ၍ တင်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။

ကျော်။ “သန်းတယ်ဗျာ၊ တော်တော်ဆန်းတယ်”

ဇင်။ “ဘာဆန်းတာလဲ ဆရာရဲ့၊ ပြောရမ်းပါအုံး”

“ဒီစက္ကူပေါ်က အဝိုင်းနှစ်ခုက ဦးဘတုန်းနဲ့ ပျက်မှန်အတိုင်း ပုံချထားတဲ့အဝိုင်းနှစ်ခုတဲဗျာ။

ဒီအဝိုင်းနှစ်ခုထဲကို သံလမ်းဘေးမှာ တွေ့ရတဲ့မျက်မှန်ကွဲက အစကလေးတွေကို သူ့နေရာနှင့်သူ အကျအောင် တင်ထားတယ်လေ”

(ကိုသန့်ဇင်ကအတန်ငယ်ပြုံးလျက်) “ဆရာက ကြံကြံဖန်ဖန်လုပ်နေတာဘဲ၊ မျက်မှန်ကိုင်နားကတွေ့တဲ့မျက်မှန်ကလေးတွေဟာ မျက်မှန်ကမုန်ဖြစ်မှာပေါ့ ဆရာရဲ့၊ ဘာယုံမှားစရာပိုလို့လဲ၊ မျက်မှန်ကိုင်လဲတွေ့ပြီး၊ အနားမှာလဲ မှန်စကလေးတွေတွေ့ပြီ၊ ဒီတော့ တခြားဘာဖြစ်နိုင်သေးသလဲ”

“ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒို့ပေမဲ့ ဆန်းတာတခုက ဒီမျက်မှန်ကလေးတွေအားလုံးကို တတ်နိုင်သမျှ သူ့နေရာနှင့်သူဆက်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်မှန်ဝိုင်းထက်ပိုနေတယ်ဗျ၊ တကယ်ဆိုယင်ကျုပ်တို့ကောက်လို့မရနိုင်တဲ့ အစအနအမှုန့်ကလေးအတွက် လျော့တောင်နေရမယ်ဗျ၊ မဟုတ်ဘူးလားဗျ ကိုတင်မောင်၊ ကဲ...ကိုသန့်ဇင်ကောဗျာ ပြောစမ်းပါအုံး”

ကျွန်တော်သည် ဦးခေါင်းကို ညိတ်လိုက်၏။

ဇင်။ ။ “ဆရာက သေချာလွန်းအားကြီးတာဘဲ၊ ပိုချင်ပို၊ လျော့ချင်လျော့၊ မျက်မှန်ဟာ မျက်မှန်ပေါ့ဆရာရဲ့”

ဦးထင်ကျော်သည် မျက်မှန်ကလေး ၃-၄ စကို ဇာဂနာဖြင့် တခုစီညှပ်ကာ မှန်ဘီလူးဖြင့် မီးရောင်တွင် အသေအချာကြည့်ပြီးနောက်...

“ဟောဒီဖန်ခွက်ကွဲစကလေး ၄ ခုဟာ မျက်မှန်ကမုန်စတွေ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဖန်ခွက်တခုက အစကလေးတွေလို ကျုပ်ဆိုချင်တယ်”

ဇင်။ ။ “မျက်မှန်ခွက်အတူတူဟာ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဆရာက ခွဲခြားသိနိုင်သလဲဆရာ”

ကျော်။ ။ “ခင်ဗျားမသိနိုင်ပေမဲ့ ကျုပ်သိနိုင်တယ် ကိုသန့်ဇင်၊ မှန်ဆိုပေမယ်၊ သွေးပြီးယူရတဲ့ မျက်မှန်နဲ့ပဲသွင်းပြီးယူတဲ့ဖန်ခွက်တို့ ပုလင်းတို့က ဖန်ခွက်နဲ့ အင်မတန်ခြားနားတယ်ဗျ၊ ဪ...ဒါထက် ဦးဘထွန်းအလောင်းမှာ ခေါင်းပေါင်းမတွေ့ဘူး၊ ကျုပ်တို့လဲ ဦးဘထွန်း အလောင်းတွေတဲ့ အနီးတဝိုက်မှာပဲရှိ၊ မတွေ့ရဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်ထဲမှာသာဦးဘထွန်းကို သတ်မိုးမှန်ယင် ခေါင်းပေါင်းကို ဒီအိမ်ထဲမှာဘဲ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ လမ်းကများတယ်၊ အဝတ်အထည် ပစ္စည်းတခုခုကို ဖျောက်ဖျက်ယင် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းက ဘာလဲ”

ဇင်။ ။ “မီးရှို့ ပစ်တာအကောင်းပေါ့ ဆရာရဲ့”

ကျွန်တော်။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ မီးရှို့ပစ်မှာဘဲ”

ကျော်။ ။ “ကဲ...ဒါဖြင့် မီးဖိုချိန်ကျပ်တို့ကြည့်ကြစဉ်၊ လာကြလေဗျာ”

မီးဖိုခိုက်ကား မီးငွေ့ငွေ့ရှိနေသလို ထုတ်လာသောငြုတ်များသည် မီးလောင်တဲ့ ကျန်နေသည့် ထင်းစများပေါ်တွင် လိပ်လိုက်တင်လျှင်ရှိနေ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် ခြာလိပ်ကလေးကလိပ်ကို စက္ကူမာမာကလေးတချပ်ဖြင့် ကော်၍ယူပြီးသော် ရေခွက်ဘခွက်ထဲတွင်ချ၍ ကြည့်၏။ နမ်း၍လည်း ကြည့်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ဘက်သို့လှည့်ကာ မျက်စတဖက်ကိုချီ၍ ပြုံးလိုက်ရာ ကျွန်တော်လည်း ၎င်း၏ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်တော့၏။ ထို့နောက် ကိုသန့်ဇင်ဘက်သို့လှည့်၍...

“ဒီလောက်တော့ ကိုသန့်ဇင်လဲ ပြောလို့ယုံမယ်မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါနဲ့ဘဲထားပါတော့”

www.burmeseclassic.com

ဇင်။ ။ “ဘာလဲဆရာရဲ့ ပြောစမ်းပါအုံး၊ ဒီပြာက ဦးဘထွန်းရဲ့ ခေါင်းပေါင်းကို မီးရှို့ပစ်တဲ့ ပြာလား”

“ဒီလိုသေသေချာချာတော့ ကျုပ်တပ်အပ်မဆိုင်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ နို့ပေမယ်၊ ပိုးထည်တခုဖြစ်စေ၊ ဖဲထည်တခုဖြစ်စေ၊ မီးရှို့လို့ကျတဲပြာလို့ ကျုပ်ပြောဝံ့ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့တော့ ယုံချင်မှ ယုံမပေါ့လေ”

ဇင်။ ။ “ဆရာပြောယင် ဘာဘဲပြောပြော ယုံပါတယ်ဆရာ၊ အကုန်လုံး မယုံဘူးထားအုံး၊ အနည်းဆုံးရာခိုင်နှုန်းကိုးဆယ် ကျွန်တော်က ယုံတဲလူပါ”

ကျွန်တော်လည်း အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ပြန်၍ ထွက်ခဲ့ကြရာ အချိန်မှာ ၃ နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်မှာ တညဉ့်လုံး ဦးထင်ကျော်နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့ရသဖြင့် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင်ပင် အိပ်ငိုက်လျက်ရှိနေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ဗုလိပ်သားကလေးနှင့် ပေါ်တယ်ကုလားမှာ တော်ဇောပေါ်တွင် အိပ်မောကျလျက်ရှိနေကြလေပြီ။

ကျော်။ ။ “ကဲ...ကိုသန့်ဇင်၊ ဟိုကုတင်ပေါ်အိပ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့အလုပ်လဲ အတော်အသင့်တော့ပြီးပါပြီ၊ ဒီအိမ်ဆိုတာကတော့ သေချာသလောက်ပါဘဲ၊ ကိုတင်မောင်လဲ အိပ်တော့လေဗျာ၊ ဟိုခေါင်းရင်းဘက်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်တလုံးအရှိသားဘဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “နို့ ခင်ဗျားကော”

“ကျုပ်တော့ ဒီနှစ်ယောက်ထိုင် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာဘဲ တော်ပါပြီ”

ကိုသန့်ဇင်သည် ခြောက်လုံးပူး သေနတ်ပါသော ခါးပတ်ချွတ်၍ ဦးထင်ကျော်အား အပ်ထားပြီးနောက် နှုတ်ခွက်စွာအိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်အိပ်မပျော်မီ ဦးထင်ကျော်ဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ ဦးထင်ကျော်သည် မအိပ်သေးဘဲ ကုလားထိုင်လက်ရမ်းပေါ်သို့ ခြေထောက်ကိုဆန့်တန်း၍တင်ကာ ဆေးတံကိုတအားခဲလျက် ရှိနေပေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် အခြားသူများထက် ပင်ပန်းခဲ့သည်မှန်သော်လည်း အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်၍သော်၎င်း၊ နေရာထိုင်ခင်းနှင့်ပတ်သက်၍သော်၎င်း၊ အခြားသူများကိုသာ အခွင့်အရေးပေးတတ်၍ မိမိကိုယ်တိုင်အတွက်မူ သူ့တာဝန်တန်ဖိုးကုသောနေရာတွင် နေတတ်ခြင်းဟူသော မိမိကိုယ် မိမိနှိမ့်ချတတ်သည့်ဝါသနာကို ကျွန်တော်သည် အခြားအရည်အချင်းများထက် ပို၍ချီးကျူးမိ၏။ ထို့နောက် တခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ပျော်သွားရာ မည်မျှလောက်အချိန်ကြာအောင်အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသော မိန်းမတယောက်၏အသံကြောင့် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ လန့်၍နိုးလာ၏။

အချိန်ကား မိုးစင်းစင်းလင်းခဲ့ပေပြီ။ ဦးထင်ကျော်က ပြန်၍ပြောသော အသံကိုလည်း ကျွန်တော် မျက်လုံးကို ဖွင့်၍မကြည့်မီကပင် ကြားလိုက်ရ၏။

ကျော်။ ။ “ခင်ဗျားက ဘယ်ကလဲ”

မ။ ။ “ဒီလူတွေဟာ သူ့ခိုးတွေလား၊ ဓားပြတွေလား...ဟင်”

“ကျုပ်တို့ လူကောင်းတွေပါဗျာ”

“အမယ်...လူကောင်းတွေတဲ့၊ အိမ်ထဲများဝင်ပြီး အမြိုင်သားအိပ်နေလိုက်ကြတာ၊ ရှင်တို့ကို ပုလိပ်လက်အပ်ရမလား”

(ဆေးတံကိုသေချာစွာပိုးညှိပြီးနောက်...) “အင်း...ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို အပ်ရမှာလဲ ဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

“မိလက စကားပြောတာ မထိလေးစားနဲ့၊ အခုသွားပြီး ပုလိပ်ခေါ်မယ်”

“ခေါ်ဘို့မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ ပုလိပ် အပြီးပါပါတယ်၊ ဟေ့လူ့ ကိုသန့်ဇင် ထလေဗျာ၊ မိုးလင်းပြီဗျ”

အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ မိန်းမကြီးတယောက်သည် ဦးထင်ကျော်နှင့် အပြန်အလှန်စကားပြောဆို လျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

မိန်းမကြီးသည် ဦးထင်ကျော်အား နှစ်ခွန်း သုံးခွန်းမျှ မထေမဲ့မြင် ပြန်၍ပြောပြီးနောက် ကုတင်ပေါ်မှ လက်များကို အညောင်းဆန့်၍ထလာသော အင်စပိတ်တော်ကိုသန့်ဇင်၏ကားကိုရောင် အင်္ကျီကို၎င်း၊ ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင် ဂုတ်တုတ် အိပ်လျက်ရှိသော ပုလိပ်သားလေးကို၎င်း၊ ဦးထင်ကျော်၏အနီးတွင် ချထားသော ခြောက်လုံးပွားချိတ်သည့် ခါးပတ်ကို၎င်း၊ မြင်ရသောအခါ ယခင်ကကဲ့သို့ ခက်ထန်သောမျက်နှာမရှိတော့ဘဲ လွန်စွာတုန်လှုပ်လျက်ရှိနေလေ၏။

ကိုသန့်ဇင်လည်း မိန်းမကြီးအား အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့စေ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အထိုင်ခိုင်း ပြီးသော် အာကာသဖြင့်...

“မှန်မှန်ပြောနော်၊ မပြောယင် သိမယ် နားလည်လား”

...ဟု ငေါက်လိုက်လေရာ မိန်းမကြီးမှာ နတ်ပူးသကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ် တုန်လျက် ၎င်း၏ မေးခွန်းများကို ကောင်းစွာဖြေဆိုတော့၏။

မိန်းမကြီး၏ဖြေဆိုချက်အရ သိရှိရသည်မှာ ဤအိမ်ကို မောင်မြတ်ဟန်ဆိုသူက ပိုင်ဆိုင်၍ သူ၏အလုပ်မှာ ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ်ပဲစားအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ကြောင်း၊ မိန်းမကြီးမှာ ကြိုကုန်းတွင် နေထိုင်၍ နံနက်စောစောတိုင်း လောကယ်ရထားနှင့်လာပြီးလျှင် မောင်မြတ်ဟန်အတွက် ထမင်း ဟင်းချက်ပြုတ်၍ အိမ်ထောင်မှုများကိုသိမ်းဆည်းကြည့်ရှုရကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် သည့်အတွက် လခ ၃၀ မျှ ရရှိကြောင်း၊ အလုပ် လုပ်ကိုင်လာသည်မှာ ၃နှစ်နီးပါးမျှ ကြာရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်းစသည်တို့ဖြစ်၏။

ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍ မေးမြန်းသဖြင့် မောင်မြတ်ဟန်မှာ ဤအိမ်တွင်တကိုယ်တည်း နေထိုင်၍ ၎င်း၌ သားမယားမရှိကြောင်း၊ ၎င်းမှာ မကြာ မကြာခရီးထွက်လေ့ရှိသဖြင့် ဤကဲ့သို့ ခရီးထွက်နေသည့်အခါများ၌ဖြစ်စေ၊ မြို့ပေါ်တွင် လည်ပတ်နေသည့်အခါများ၌ဖြစ်စေ အိမ်တွင်းသို့ အလွယ်တကူဝင်နိုင်ရန် နောက်ဖေး မီးဖိုခန်းတွင် သေတ္တာခလောက်တခု ထားရကြောင်း၊ ထိုသေတ္တာ ခလောက်၌ သေတ္တာ နှစ်ချောင်းရှိ၍ တချောင်းကို မောင်မြတ်ဟန်က ယူထားပြီးလျှင် ကျန် တချောင်းကို မိမိလက်တွင် အမြဲသိမ်းဆည်းထားရှိကြောင်း၊ မိမိတို့အိမ်သို့ ညွှန်သည့်များအရောက် အပေါက်နည်းပါးကြောင်း၊ သို့သော်တခါတရံတွင် ညွှန်သည့်များလာရောက်၍ ညဉ့်အိပ် ညဉ့်နေ တည်းခိုတတ်ကြောင်း၊ ထိုအခါမျိုးတွင် မောင်မြတ်ဟန်သည် မိမိ အား ထမင်း မချက်စေဘဲ

www.burmeseclassic.com

ညွှန်သည်များကို ထမင်းဆိုင်သို့သော်၎င်း၊ တရုတ်ဟော်ကယ်များသို့သော်၎င်းခေါ်၍ ကျွေးမွေး
တတ်ကြောင်း၊ မောင်မြတ်ဟန်မှာ အရက်သောက်တတ်သော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ လွန်လွန်
ကျူးကျူးမသောက်တတ်ကြောင်း၊ ဝိစကီကိုအလူးကြိုက်နှစ်သက်သူဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်မြတ်ဟန်
ခရီးထွက်သည့်အခါများ၌လည်း မည်သည့်အရပ်သို့ သွားမည်၊ မည်မျှကြာမည်ဟု မည်သည့်အခါမျှ
မိမိအားမပြောဘူးကြောင်း၊ သို့သော် မိမိမှာ အစေခံမျှသာဖြစ်၍ တစုံတရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုဝံ့
ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖြေဆိုလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် တစုံတရာကို အမှတ်ရသည့်ဟန်ဖြင့် မိန်းမကြီးအား....

“ဪ...ဒါထက် ဘန်ချည်ကြိုးကလေးများရှိယင် နဲ့ပေးစမ်းဗျာအဒေါ်ကြီး၊ အထုပ်
ကလေးတထုပ်ချည်ချင်လို့”

မ။ “ဟတ်ကဲ... နို့ပါတယ်ရှင်၊ ပေးပါ့မယ်”

မိန်းမကြီးသည် နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းဘက်သို့ သွားပြီးလျှင် တိုင်တတိုင်တွင် ခွေ၍ချိတ်ထား
သော ကြိုးခွေကလေးတခုမှ ကြိုးဝတစကို သား လှီးခံား ဖြင့် ဖြတ်၍ ပေးရာ ဦးထင်ကျော်လည်း
အိတ်ထဲသို့ထည့်၍ သိမ်းဆည်းထားလိုက်၏။ ကြိုးကလေးမှာ ချည်ခင် ကို ကျစ်၍ ထားသော
ကြိုးကလေးတခုဖြစ်၍ အပြုနှင့်အစိမ်း ရောစပ်လျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဦးထင်ကျော်၏
အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်သဖြင့်....

“ဒီကြိုးက ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ၊ ဘာချည်စရာရှိလို့လဲ”

“အကြောင်းရှိလိပေါ့၊ ကိုတင်မောင်၊ ဒါထက် မီးရထားလမ်းပေါ်က ခင်ဗျားကောက်ရတဲ့
ကြိုးကွင်းကလေးထုတ်စမ်းဗျာ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း ဦးဘတုန်းအလောင်း တွေ့ရှိရသော နေရာအနီးမှ အမှတ်မထင်
တွေ့၍ ကောက်ယူခဲ့သော ခေါက်တုတ် ချည်ထား သည့် ကြိုး ကွင်း က လေးကို သတိရမိသဖြင့်
ဦးထင်ကျော်အား ထုတ်၍ပေးလိုက်ပါ၏။

“ကဲ...ကိုတင်မောင်၊ မိန်းမကြီး အခုပေးတဲ့ ကြိုးကလေးနဲ့ သံလမ်း ပေါ် က ခင်ဗျား
ကောက်ရတဲ့ ကြိုးကွင်းကလေးနဲ့ ယှဉ်ကြည့်စမ်း”

“အတူတူဘဲဗျ၊...ဒီဂွင်းကလေးဟာလဲ ဒီကြိုးစနဲ့ တဖြတ်ထဲဘဲ”

“ဒါပေါ့ဗျ၊ ဒီကြိုးစကဖြတ်ပြီး တခုခုချည်ဘို့ယူလာတာဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါလဲ သက်သေခံတခု
ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ”

ထိုခဏ၌ ပုလိပ်သားကလေးသည် တကျပ်လုံးခန့် ၁၀ လက်မခန့် ရှည်သော လေးမြောင်း
သံချောင်းကြီးတချောင်းကို ကိုင်၍ မီးဖိုခန်းမှ ပျာရိပျာယာဝင်လာပြီးလျှင်....

“ကျွန်တော် နောက်ဖေးသွားယင်း ဒီဟာကြီးကို သော် ကချို ကြား ထဲက တွေ့ခဲ့ဘယ်
ဆရာ”

....ဟု ပြောကာ သူ၏ဆရာအား ပေးအပ်လေ၏။

ဦးထင်ကျော်လည်း လေးမြောင်းသံတုတ်ကို ပုလိပ်သားကလေးလက်ထဲမှယူ၍ မှန်ဘီလူးဖြင့်
အရင်းအဖျား သေချာစွာကြည့်ရှုလေ၏။ ၎င်းနောက်ဂွမ်းစကလေးများနှင့် လူ၏ ဆံပင်နှစ်ချောင်း

သုံးချောင်း ကပ်၍နေသည်ကို ကျွန်တော်နှင့် ကိုသန့်ဇင်တို့အား မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ရန် ပြသဖြင့် တွေ့မြင်ကြရ၏။

ဇင်။ ။ “ကေန္တ ဒီလက်နက်ဘဲဆရာ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ အခုတွေ့ရတာတွေဟာ ဆရာ တွေးထင်ခက်နဲ့ တခါထဲ အံ့ကိုက်နေတာဘဲ ဆရာရေ...”

အင်စပိတ်တော်ကိုသန့်ဇင်မှာ လူသတ်မှုကြီးတခု ပေါ် ပေါက် လာ ချေ တော့မည် ဖြစ်၍ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်၍နေပုံရလေသည်။

ဇင်။ ။ “ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်သူဗျ”

“မညွန့် ပါတဲ့ အင်စပိတ်တော်မင်းရှင်”

“မောင်မြတ်ဟန်ရှဲ့ ဓာတ်ပုံတပုံ ကျုပ်လိုချင်တယ် ပေးစမ်း”

“မသိပါဘူးရှင်၊ ဘယ်မှာ ထားတယ်ဆိုတာလဲ မသိပါဘူး”

“အောင်မယ်... ဒီအိမ်မှာနေတာ ၃နှစ်လောက်လဲ ရှိနေပြီ၊ သူ့ ဓာတ်ပုံ ဘယ်မှာထားတယ် ဆိုတာတောင် မသိဘူးလား”

“မသိတာ အမှန်ပါရှင်”

“ဒီမိန်းမကြီး ကောင်းကောင်း မပြောချင်ဘူးထင်တယ်၊ ဟေ့...မင်းလွင် လာစမ်း၊ ဒီ မိန်းမကြီးကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်စမ်း ဟေ့”

“အမယ်လေးချမ်းသာပေးပါ အင်စပိတ်တော်မင်းရှင်၊ ကျမ ရွာပြီးပေးပါတော့မယ်ရှင်”

မညွန့်သည် အိမ်ခန်းအတွင်းရှိ သော့ခတ်၍ထားသော အဝတ်ဘီရိုအံ့ဆွဲတခုထဲမှ ၄လက်မ အရွယ်ရှိ ယောက်ျားတယောက်၏ ဓာတ်ပုံတပုံကို ထုတ်ယူ၍ လာခဲ့လေ၏။

ထိုအခါကျွန်တော်တို့လည်း ဓာတ်ပုံကိုခေါင်းချင်းဆိုင်၍ သူထက်ငါလူယက်ကြည့်ရှုကြလေရာ ဓာတ်ပုံမှာ အသက် ၃၀ ကျော်ခန့်ရှိ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ခွန်အား ဗလ ကောင်းပုံ ရသော လူတယောက်၏ပုံကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

“အတော်ဗလကောင်းပုံရတဲ့လူဘဲဆရာ”

“အင်း...ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဦးဘထွန်းအလောင်းကိုမီးရထားလမ်းကွေ့ ရောက်အောင် သယ်ပြီး လာနိုင်တာထောက်ယင် အမှန်ဟုတ်မှာဘဲ၊ အဖော်တောင် ပါချင်မှပါမယ်၊ ကျုပ်တော့ ပါမယ် မထင်ဘူး၊ ဒါထက်နေပါအုံး၊ ဒီလူကိုခင်ဗျားမြင်ဘူးသလား”

“ကောင်းကောင်းတော့ သတိမထားမိဘူးဆရာ”

“နို့ ပေမဲ့ ဓာတ်ပုံရပြီဟာ၊ ဖမ်းဘို့ခဲ့ယဉ်းတော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတာ ကံကောင်းထောက်မတာဘဲ ဆရာ၊ ကံကောင်း ထောက်မတယ်ဆိုတာ ဆရာကောယ့်ရဲ့ လား”

“မယုံပေါင်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့လုံ့ လဝိရိယရှိလို့ ကျုပ်တို့ အတွေးအခေါ်မှန်လို့ ဒီအခြေအနေ ရောက်လာတာပေါ့ဗျ”

“ကဲ...ထားပါတော့ဆရာ”

ဦးထင်ကျော်သည် နာရီကိုကြည့်လျက်....

“ကဲ....ကိုသန့်ဇင်၊ ကျုပ်တို့အလုပ်ခွဲတော့ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားလုပ်စရာရှိတဲ့ကိစ္စသာ ဆက်လုပ်ပေ
တော့၊ ကျုပ်တို့သွားမယ်၊ ၆ နာရီ ၂၃ ရထားခံတာ မှီကောင်းစရာရှိသေးရဲ့”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း အင်စပိတ်တော်ကိုသန့်ဇင်အားနှုတ်ဆက်ကာ သပိုင်းဘူတာ
ဘက်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။

နောက် ၃ ရက်မကြာတွင် ဦးထင်ကျော်သည် သူ၏တွေ့ရှိချက် မှတ်တမ်းကို အတိုချုပ်
ရေးသားပြီးလျှင် အင်းစိန်ရဲထောက်ဌာန စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ကိုသန့်ဇင်ထံသို့ပေးပို့ လိုက်၏။
မှတ်တမ်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုည၌က မိမိတို့ဝံ့ခမ်းသို့ရှိခဲ့သော အိမ်ကြီးတွင် လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားဟန် တူကြောင်း၊
ဦးဘထွန်းအလောင်းကို ထိုည၌ပင်ရထားလမ်းပေါ်၌ တွေ့ရ၍ ထိုအိမ်ကြီးအတွင်း၌အသတ်ခံရသူ
မှာ ဦးဘထွန်းပင်ဖြစ်မည်ဟု ထင်ရကြောင်း။ သေသူ ဦးဘထွန်း၏ ပါးစပ်မှ အရက်နံ့ များ
ထွက်နေခြင်း၊ သွားကြားထဲမှ ဝက်သားများ တွေ့ရခြင်း၊ အိမ်ကြီးအတွင်းရှိ အမှိုက်ပုံးထဲတွင်
ဖန်ခွက်အကျွန်လုံးတွေ့ရခြင်း၊ ဖန်ခွက်ဖင်များတွင်အရက်အစအနံ့များ တွေ့ရခြင်းကိုထောက်သဖြင့်
ဦးဘထွန်းသည် ထိုအိမ်ထဲတွင် မသေမီအချိန်အနည်းငယ်က အခြားလူတယောက်နှင့်အတူ ဝိစကီ
သောက်သွားသည်ဟုထင်ရကြောင်း ပထမကဏ္ဍတွင် ရေးသားဖော်ပြထား၏။

ဒုတိယကဏ္ဍတွင် သေသူဦးဘထွန်း၏အသွားကြားထဲမှ ဇာကနာဖြင့် ကော်ယုတ် ရရှိသော
အပြာရောင်ဆေးဆိုးထားသည့် ချည်မျှင်ကလေးနှစ်မျှင်မှာ အိမ်ကြီးအတွင်းရှိ စားပွဲဝိုင်းကလေး
ပေါ်၌ခင်းထားသော အပြာရောင်စားပွဲခင်းမှချည်မျှင်နှင့်ထပ်တူထင်မျှဖြစ်ကြောင်းပါရှိ၏။

တတိယကဏ္ဍ၌ ပါရှိသော အကြောင်း အရာ များ မှာ ဒဏ်ရာပု စီးကျနေသည့်
သွေးစီးကြောင်းများအကြောင်းဖြစ်၍ သေသူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အလျားလိုက် စီးဆင်းနေသော
သွေးကြောင်းများနှင့် ဒေါင်လိုက်စီးဆင်းနေသော သွေးကြောင်းကို ပုံစံ အနေအထားနှင့် တကွ
အသေးစိတ် ခွဲခြားပြထားသည့် အချက်အလက်များပါရှိ၏။

စတုတ္ထကဏ္ဍတွင် သေသူဦးဘထွန်း၏လျှာမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တစုံတရာမရှိဘဲ ပူးယောင်
နေသည့်အကြောင်းနှင့် ထိုအခါကတွေ့ရသော ဦးဘထွန်း၏မျက်နှာအသွင်အပြင်တွင် အသက်ရှူ
ကြပ်၍သေသည့်နိမိတ်လက္ခဏာများ ပေါ်ပေါက်နေသည့်အကြောင်းများကို အသေးစိတ် ဖော်ပြ
ထား၏။ သို့ဖြစ်၍ဦးဘထွန်းမှာ ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရှိပြီးနောက်အသက်ရှူကြပ်၍လည်း သေရ
သည်ဟုသေသထင်မြင်ချက်များကိုလည်း ဖော်ပြထားလေသည်။

ပဉ္စမကဏ္ဍတွင် ပါရှိသည့်အကြောင်းများမှာ ဦးဘထွန်း၏ ပျက်ပွန်အကြောင်း ဖြစ်၏။
ဦးဘထွန်းအလောင်း၏မျက်မှန်အနီးမှ မျက်မှန်ကိုင်းနှင့်တကွ ပျက်ပွန်အကဲ့ အစအနံ့များကိုတွေ့ရှိ
ရ၏။ သို့သော် ထိုမျက်မှန်ကိုင်းကိုတွေ့ပေါ်တွင် ပုံစံချဉ်းကပ်လေးများကိုတတ်နိုင်သမျှအကျ
အောင်စီ၍ ထည့်ကြည့်သောအခါ အတော်ပင်ပို၍နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုမျက်မှန်ကဲ့
အစအနံ့ကလေးများထဲတွင် အခြားဖန်ကဲ့များရောစပ်နေ၍သာ ဖြစ်ရ၏။ထိုထောစပ်နေသောဖန်ကဲ့
များမှာ ပုလင်းတလုံးမှသော်၎င်း၊ ဖန်ခွက်တခွက်မှသော်၎င်းဖြစ်၏။ ဤအချက်သည် အမှိုက်ပုံး
ထဲတွင် တွေ့ရသော ဖန်ခွက် ၂ လုံး အကဲ့များနှင့် နီးကပ်စွာ ဆက်သွယ်နေသည့် အချက် ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် မျက်မှန်၏လက်ဝဲဘက်ကိုင်မှာ အတန်ငယ်လိမ်၍နေသဖြင့် တစုံတယောက်တက်၍ နှင်းမိသည်ဟု ယူဆရ၏။

အလုံးစုံ ခြုံ၍ကြည့်သော် သေသွဉ်းဘထွန်း၏မျက်မှန်မှာ ထိုအိမ်ထဲ၌ပင်ကဲ့ရန် အကြောင်းရှိ၏။ ထို့နောက် အရက်ဖန်ခွက်နှစ်လုံးမှ ကဲ့သော ဖန်စများဖြင့် ရောနှောသွားပြီးလျှင် လူသတ်သမားလည်း ထိုရောစပ်နေသည့်မှန်ကဲ့များကို အိမ်ထဲမှထုတ်ယူလာပြီးလျှင် ဦးဘထွန်းအလောင်းအနီး၌ ချထားဟန်ဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြထား၏။

ဆဌမကဏ္ဍမှာ သေသွဉ်းဘထွန်း၏နောက်ပိတ်ဘိနပ်ခွာမှတော့ရသောမြေမှုန့်များနှင့် မီးရထားလမ်းဘေး သံကြိုးတန်းအပြင်ဘက်ရှိ လူသွားလမ်းကလေးပေါ်တွင် တော့ရသည့် မြေမှုန့်များကို နှိုင်းယှဉ်ပြသထားသည့် အချက်ဖြစ်၏။ ဦးဘထွန်း၏ နောက်ပိတ်ဘိနပ်ခွာတွင် သံလမ်း နံဘေးမှ ရွှံ့နှံ့ အစအနများ အနည်းငယ်မျှမတွေ့ရသဖြင့် ဦးဘထွန်းသည်မည်သည့်နည်းနှင့်မျှထိုလမ်းမှဖြတ်၍ မလာကြောင်း ထင်ရှားသောအချက်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်မီးဖိုတွင်းမှရရှိသည့်ဦးဘထွန်း၏ခေါင်းပေါင်းပြာအကြောင်းလည်းဖော်ပြထား၏။

နောက်ဆုံး သတ္တမကဏ္ဍမှာ အထက်ပါကဏ္ဍ ၆ ခုတွင် ပါရှိသည့် အချက်အလက်များကို တခုနှင့်တခု ဆက်သွယ်ဖော်ပြထားသည့် အကြောင်းအရာများဖြစ်၍အတိုချုပ်အားဖြင့်ဦးဘထွန်းမှာ မသေမီ ထိုအိမ်ထဲတွင် ဝက်သားကြော၊ သို့မဟုတ် ဝက်အူချောင်းများနှင့်ဝိစကီအတော်များများသောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် တုံးသော လက်နက်တခုဖြင့် ရိုက်နှက်ခြင်း ခံရသောကြောင့် ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာကြီးတခုရှိပြီးလျှင် မသေမီနှာခေါင်းကိုဖြစ်စေ၊ ပါးစပ်ကို ဖြစ်စေ အဝတ်တခုဖြင့် အသက်ထွက်သည်အထိ ပိတ်ဆို့အသတ်ခံရဟန်တူကြောင်း။ ထို့နောက်လူသတ်သမားသည် ဦးဘထွန်း၏အလောင်းကို မီးရထားသံလမ်းအထိ ယူဆောင်လာခဲ့ပြီးလျှင် လမ်းကွေ့အနီးရှိ သံလမ်းပေါ်၌တင်ထားဟန်တူကြောင်း၊ အလောင်းနှင့်အတူ ဦးဘထွန်း၏သားရေအိတ်နှင့်ထီးကို ပါ ယူခဲ့ပြီးလျှင် ယုတ္တိရှိစေရန် မျက်မှန်နှင့် မှန်ကဲ့စများကိုလည်း ယူခဲ့ပြီးနောက်အလောင်း၏မျက်နှာအနီး၌ချထားဟန်တူကြောင်းစသည်ဖြင့် အစမှအဆုံးတိုင် အစဉ်အတိုင်း ဆက်သွယ် ဖော်ပြထားလေသည်။

အထက်ပါမှတ်တမ်းကို ပေးပို့ပြီးသည့် နောက်တနေ့တွင် ထိုအိမ်၌နေထိုင်သူမောင်မြတ်ဟန် အကြောင်းကိုအောက်ပါအတိုင်း သိရှိရ၏။

ထိုအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်သူမှာ ပွဲစားမောင်မြတ်ဟန်ဆိုသူဖြစ်၍ မောင်မြတ်ဟန်အား ထိုနေ့နံနက်စောစောပင် သန်လျင်မြို့၌စုံထောက်အင်စပိတ်ဘော် ဦးသန့်ဇင်ကိုယ်တိုင်သက်သေခံတိုက်ရုံပါ ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ဖမ်းဆီးရမိကြောင်း၊ ဖမ်းဆီးပြီးနောက် ဦးသန့်ဇင်ကတရားခံ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပုံများကို ဦးထင်ကျော်၏အတိုကောက်မှတ်တမ်းတွင် ပါရှိသည့်အချက်အလက် အစီအစဉ်များအတိုင်း ပြောပြရာ ပထမငြင်းကွယ်လျက်ရှိသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် မိမိကျူးလွန်မိကြောင်းဖြင့် ဝန်ခံလေတော့၏။

တရားခံ မောင်မြတ်ဟန်အား ဖမ်းဆီးပြီးနောက် အစိုးရမော်တော်ဘုတ်ကလေး တစင်းဖြင့် ရန်ကုန်ဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေရာ ညောင်တန်း သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆိုက်ကပ်ခါနီး အချိန်သွင်

www.burmeseclassic.com

မောင်မြတ်ဟန်သည် မိမိ၏ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ် မခံတော့ဘဲ အစောင့်ပုလိပ်များ ကြားထဲမှ လက်ထိပ်ခတ်လျက် တန်းလန်းနှင့်ပင် ရန်ကုန်မြစ်သဲသို့ ရုတ်တရက် ရဲဝံ့စွာ ခုန်ချလိုက်ကြောင်းဖြင့် ထိုည၌ ကိုသန့်ဇင်ထံမှ ကြားရပြီးလျှင် နောက်တနေ့ သတင်းစာများ၌လည်း ပါရှိလေသည်။

ဦးထင်ကျော်၏ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် တင်ပြလိုသည်မှာ ဦးဘထွန်း၏ အလောင်းကို ဆေးဘက်ဌာနမှ ခွဲစိပ်ကြည့်သောအခါ အစာအိမ်၌ ဝက်သား သို့မဟုတ် ဝက်အူချောင်းဟု ထင်ရသော အသားဖတ်များနှင့် ဝိစကီများ ရောစပ်နေသည်ကို တွေ့ရခြင်း၊ သေသူ၏ လျှာမှာ ဖူးယောင်၍နေပြီးလျှင် သေခါနီး၌အဝတ်တခုဖြင့် ပါးစပ်တွင်းသို့ ထိုးသွင်းခြင်း ခံရသောကြောင့် အသက်ရှူကြပ်၍ သေရဟန် လက္ခဏာများကို တွေ့ရခြင်း စသည်ဖြင့် ဖော်ပြ ထားသော ဆရာဝန်၏ ဆေးစာ (Medial Report) သည် ဦးထင်ကျော်၏ မှတ်တမ်း အတိုချုပ် တွင် ပါရှိသော အချက်များနှင့် ကိုက်လျက်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

တရားခံ၏ နေအိမ် မီးဖိုခန်းထဲမှ အမှိုက်ပုံးထဲတွင် ကျွန်တော် အမှတ်မထင် တွေ့ရှိရသော ဖန်ခွက်အကဲ့ နှစ်လုံးတို့မှာ မကွဲမီ ဝိစကီများ ထည့်ကြောင်း၊ ထိုဖန်ခွက်အကဲ့ တလုံးမှ ဖန်စတခုတွင် လက်မဖုတ်တခုကိုလည်း တွေ့ရှိရ၍ ထိုလက်မရာကို သေသူဦးဘထွန်း၏ လက်မပုံစံများဖြင့် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ရှုသောအခါ လက်မရာ နှစ်ခုတို့မှာ တသွေမတိမ်း ကိုက်ညီလျက်ရှိသည် ဆို၏။ ဤသို့ဖြင့် ဦးဘထွန်းသည် မသေမီ ထိုဖန်ခွက်ကို ကိုင်၍ ဝိစကီများသောက်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

တရားခံ၏ နောက်ဖေး ပန်းချိုထဲမှ တွေ့ရသော သံတုတ်ပေါ်တွင် ဆံပင်ပွေး ၂ ချောင်းကို တွေ့ရ၍ ထိုဆံပင် ၂ ချောင်းမှာ အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀ ခန့် လူတယောက်၏ တဝက်တပျက် ဖြူဆွတ်စပြုနေသော ဆံပင် ဖြစ်သည်ဟု ဓာတုဗေဒဌာနမှ အစီရင်ခံစာတွင် ဖော်ပြထား၏။ ထို့ပြင် သံတုတ်တနေရာ၌လည်း သွေးစအနည်းငယ် တွေ့ရ၍ ထိုသွေးမှာ သေသူ ဦးဘထွန်း၏ သွေးနှင့် တူညီကြောင်းကိုလည်း ထိုအစီရင်ခံစာ၌ပင် ဖော်ပြထားပြန်၏။

အထက်ပါဆရာဝန်၏ ဆေးစာနှင့် ဓာတုဗေဒဘက်ဆိုင်ရာ အစီရင်ခံစာတို့ကို ပေါင်းစပ်ပြီး နောက် ဦးထင်ကျော်၏ မှတ်တမ်းအတိုချုပ်နှင့် ဆက်စပ် ကြည့်ရှုသောအခါ မောင်မြတ်ဟန်မှာ တရားခံ အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။ မောင်မြတ်ဟန်မှာ အစိုးရ အပြစ်ဒဏ်ကို မခံရမီ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အဆုံးစီရင်၍ သွားခဲ့သော်လည်း ၎င်းကိုယ်တိုင် ကျူးလွန်ခဲ့သည် ရာဇဝတ် မှုကြီးသည် ဇာတ်ခံဘုရားပေါ်တွင် တင်၍ ဇာတ်ခင်းပြထားဘိ သကဲ့သို့ အစမှအဆုံးတိုင် အစိအစဉ် အတိုင်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

* * *

အထက်ပါ အမှုကိစ္စ ပြီးသည့်နောက် ရက်သတ္တတပတ်ခန့် ကြာသောအခါ တနေ့တွင် ကျွန်တော်လည်း မောင်မြတ်ဟန် အမှုအကြောင်းကို ဦးထင်ကျော်နှင့် စကားစပ်မိရာ ကျွန်တော်က....

“အင်...မြတ်ဟန်အမှုတော့ ပြီးသွားပြီ၊ တရားခံလဲ ဖြောင့်ချက် ပေးပြီး အစိုးရ အပြစ်ဒဏ် မခံတော့ဘဲ သူ့ ကိုယ်သူ့ စီရင်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားလဲ ဒီအမှုမှာ အတော်ကြီးစား လိုက်တာဘဲ၊ ကျွန်တော် တောင် ကြားယဲက အတော်မောပီတယ်ဗျာ”

ကျော်။ “အတော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အမှုကလေးဗျ”

“စိတ်ဝင်စားတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားမှာ ပုလိပ်တွေထက်တောင် အပင်ပန်းခံရပြီး ဘာမှလဲ အကျိုးမရှိဘူး၊ ပိုက်ဆံလဲ မရဘူး၊ နာမည်လဲမရဘူး၊ ဘယ်သူကမှလဲ ကျေးဇူးမတင်ဘူး နာသဗျာ”

“ဟာ....ကိုတင်မောင်ကလဲ ဘယ်နှယ် အ ကျိုး မရှိ ရမှလဲ ဗျ၊ အမှုဟာ တရားမှန်ရာ ရောက်ပြီး တရားခံကိုလဲမိတယ်၊ တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေလဲ ပြန်ရလို့ ဦးဘထွန်း သားမယားတွေမှာ အကျိုးရှိတယ်၊ ရာဇဝတ်ကောင်စာကောင်ကို ဖမ်းရာမှာ ကျုပ်တို့က အကူအညီပေးနိုင်လို့ အစိုးရ ကိုလဲ ကူညီရာ ရောက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအမှုမှာ ရာဇဝတ်မှုပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့ဗဟုသုတ အများကြီးရလိုက်တယ်မဟုတ်လားဗျ၊ ဒါတွေဟာ အကျိုးအမြတ်တွေပေါ့ ကိုတင်မောင်ရဲ့”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ ကိုသန့်ဇင်တို့များ အိမ်လာပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ကလေးတောင်မှ ပြောဖော်မရဘူး”

“သူ ကျေးဇူးတင်ချင်တင် မတင်ချင်နေ၊ ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ရှည်ရွယ် ချက်က ကိုယ် ကိုယ်ကို လုံလုံပြီထင်ပြီး ဒုစရိုက်မှုလုပ်ချင်တဲ့လူတွေ၊ စိပ်ပုတီးနဲ့ သူတော်ကောင်း ယောင်ဆောင်ပြီး သူများအပေါ် ခေါင်းပုံဖြတ်နေတဲ့လူတွေ၊ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေရဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေကို တရားမှန်ကန်ရာ ရောက်လာအောင်၊ လူအများသိလာအောင်လုပ်သို့ဘဲ၊ ပိုက်ဆံ ကြေး ငွေ ဆိုတာ ရချင်ရ မရချင်နေ၊ ကျုပ်ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံမရှိယင် ခင်ဗျားလခထဲက စားရုံဘဲ”

“ကျွေးပါ့မယ်ဗျာ....ခင်ဗျားလိုလူမျိုးဆိုယင် ကျုပ် တသက်လုံး ကျွေးထားနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီဗျ...ဟုတ်ပြီ”

ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်၏ လက်ကို အားပါးတရဆွဲယူဖျပ်ညှစ်လိုက်လေသည်။

BURMESE CLASSIC .com

www.burmeseclassic.com